

בתי המשפט

ת.פ 001920/02

בית משפט השלום קרית גת

בפי: כבוד סגנית הנשיא, השופטת רחל ברקאי

בעניין: מדינת ישראל
 ע"י ב"כ עוה"ד חן עסיס – פמ"ד
 המאשימה נגד

ז'טולובסקי ולדימיר
 הנאשם ע"י ב"כ עוה"ד בונדר נועם

כתבי עת:

רות קנאי, "המחשבה הפלילית הנדרשת לנסיבות העבירה", מחקרי משפט, יא (תשנ"ד) 147

ספרות:

יעקב קרמי על הדין בפלילים - חוק העונשין - חלק שני

חקיקה שאוזכרה:

חוק העונשין, תשל"ז-1977: סע' 31, 245 (א), 282 (2), 34 יח, 34 יט, 414, 415, 418, 440, 488, 488 (1), (2)

חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952: סע' 12 (1)

חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו: סע' 5, 6

חוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1961: סע' 20 (4)

תקנות בדבר סמכויות הקונסולים בישראל

חוק-יסוד: נשיא המדינה: סע' 11 (א) (4)

חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982: סע' 149 (7)

מיני-רציו:

עונשין – מעשים דומים בעבר ככלי להוכחת עבירה בהווה

נפסק כי הכלל בדבר הוכחת מעשים דומים ושיטת ביצוע הוא כי מקום שביהמ"ש משתכנע, עפ"י טיעוני הצדדים, כי להוכחת "התנהגות דומה בעבר" או "שיטת ביצוע" שבה נקט הנאשם בעבר יש משקל ראייתי של ממש להוכחת ביצוע העבירה נושא האישום – יתיר ביהמ"ש לתביעה להוכיח אותם "מעשים דומים" ואותה "שיטת ביצוע", הכול לפי העניין.

ככלל, "מעשים דומים" למעשה נושא האישום אינם קבילים כראיה בשל כוחם להכתיים את הנאשם וליצור משפט קודם לחובתו. עם זאת, כאשר יש למעשים דומים כוח ראייתי סגולי העשוי לתרום להכרעה בשאלה רלוונטית מתיר הדין את הוכחתם. מעשים דומים יכול שייחשבו גם מעשים דומים במסגרת כתב-אישום אחד, כאשר אחד או יותר מהאישומים משמש כ"מעשה דומה" או כ"שיטת ביצוע" לעניינם של האישומים האחרים. "מעשים דומים" יכול שיתחלקו לשתי כיתות: האחת "מעשים דומים" והשנייה מעשים המשקפים "שיטת ביצוע". מעשה של שיטה מבטא רמת דמיון מוחלטת בעוד שמעשה דומה מסתפק בדמיון כללי. לעניין כוחם הראייתי מוגבל כוחו של מעשה דומה להשמטת הבסיס מתחת לטעות מקרית או היעדר כוונה בעוד שמעשה המשקף "שיטת ביצוע" מצביע על עושה המעשה הקודם כעושה המעשה נושא האישום. כלומר, "מעשה של שיטה" מבטא רמת דמיון מוחלטת של מאפיינים מיוחדים בעוד ש"מעשה דומה" מסתפק בדמיון כללי של תבנית המעשה הדומה למעשה נושא האישום.

לפיכך, בכל מקום שיש בכוחם הראייתי של "מעשים דומים" כדי להשמיט את הבסיס מתחת להגנה של היעדר "מנס ריאה" תותר הוכחתם על-אף האיסור בדבר הוכחת "אופיו הרע" של הנאשם, ונראה כי אין המדובר אך ורק ב"השמטת הבסיס" מתחת לטענה של היעדר כוונה, אלא גם מקום שבו מבקשים להוכיח, פוזיטיבית, קיומה של כוונה או קיומו של רכיב נפשי מרכיביה, כגון ידיעה של עובדה.

כאשר מדובר בעבירה שבוצעה תוך נקיטה בשיטת ביצוע מיוחדת במינה, שיטה שיש בה כדי לייחד את המבצע, יש בעובדה שבמקרה אחר אותו נאשם ביצע עבירה תוך נקיטה באותה שיטת ביצוע ממש כדי להצביע עליו כעל מבצע העבירה הנוכחית. שיטת הביצוע משמשת כמעין "כרטיס ביקור".

ככלל, דין הראיה בדבר "מעשים דומים" או בדבר "שיטת ביצוע" כדין ראיה נסיבתית שמשקלה הראייתי ייקבע בכל מקרה ומקרה עפ"י הנסיבות המיוחדות לו. עם זאת, אין לשכוח כי כאשר מדובר ב"מעשים דומים" כוחם של המעשים הדומים מצומצם אך ורק להוכחת היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירה נושא האישום וכי רק הוכחת "שיטת ביצוע" משמשת הוכחה לזהותו של הנאשם כמבצע העבירה.

משפט בינלאומי – הוכחת קיומה של מדינה

בנסיבות המקרה נדון עניינו של אדם אשר התחזה להיות קונסול של מדינה פלונית. לעניין שאלת הוכחתה של מדינה נפסק כי המשפט הבינלאומי קובע ארבעה תנאי יסוד מצטברים לקיומה של מדינה: קיומה של אומה (Nation), קיומה של ארץ (Territory), קיומה של ממשלה (Government), ועצמאות (Independence). באופן פרקטי מקובל לדבר על עצמאות הממשלה או קיומה של ממשלה עצמאית כאמת-מבחן לעצמאות המדינה, שכן כושר הממשלה לנהל את ענייניה כלפי פנים וכלפי חוץ בצורה עצמאית, מבלי לקבל תכתיבים מממשלה של מדינה אחרת, הוא המורה על עצמאות משלטון זר. בנוסף לכך, קיומה של ממשלה הוא תנאי יסוד נוסף לקיומה של מדינה.

למדינה חייבת שתהיה ממשלה ולא חשובה צורת הממשל. בין אם מדובר ברפובליקה או בדמוקרטיה או בדיקטטורה, הממשלה חייבת להתקיים. ממשלה חייבת להיות אפקטיבית, כלומר היא צריכה להטיל באופן אפקטיבי את המרות שלה במדינה. עוד יש צורך כי ממשלה עצמאית זו תפעיל את השלטון שלה בטריטוריה מסוימת וכי למרותה תסור אומה מסוימת.

"אומה" פירושה קבוצת אנשים, החיים בצוותא כיחידה חברתית אחת, אם כי בתוך החברה הזו יכולים להיות קיימים הבדלים שבגזע, דת, לשון ואף עם. אין לערבב בין אומה, במובן גורם מרכיב של מדינה, לבין עם, במובן מוצא או רקע היסטורי משותף. האומה חייבת לשבת בארץ או בטריטוריה מסוימת. לא כל האומה חייבת לשבת באותה הטריטוריה ואזרחים רבים יכולים לשבת דרך קבע במדינות זרות, אולם חייבת להיות קיימת טריטוריה מסוימת, שבה נמצא לפחות גרעין של אומה. אין מדינה יכולה להיות קיימת כשהאומה היא אומה של נוודים הנעים בהתמדה מטריטוריה אחת לשנייה.

עוד נפסק כי לא קיים בחברה הבינלאומית אורגן מרכזי המוסמך לקבוע קיום תאגידים בינלאומיים בצורה שתחייב את כולי עלמא. הכלל במשפט הבינלאומי הוא שכל מדינה קיימת רשאית להעניק או שלא להעניק "הכרה" (Recognition) לקיומה של מדינה חדשה. ההכרה בין מדינות היא פעולה חד-סטרית, היינו רק מדינה קיימת מעניקה הכרה למדינה חדשה ואילו מדינה חדשה מבקשת הכרה ממדינות ותיקות, אבל אינה מתבקשת להעניק אותה להן. מדינה המצטרפת לחברה הבינלאומית אינה במצב שקול אם להכיר או שלא להכיר במדינות, אשר הצטרפו לחברה זאת לפנייה.

עם זאת, קיומה של המדינה כאישיות משפטית אינו תלוי בהכרה מצד מדינות אחרות. המדינה החדשה קמה עפ"י אמת-מבחן אובייקטיבית כאשר היא ממלאת אחר ארבעת תנאי היסוד, ואילו בהכרה הסובייקטיבית של מדינה אחרת יש רק משום הטבעת אישור רשמי על מצב הקיים ממילא. דהיינו, ההכרה הינה בעלת אופי דקלרטיבי בלבד.

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום ארוך ומפורט המייחס לו שורה ארוכה של מעשי מרמה בנסיבות מחמירות, זיוף בנסיבות מחמירות, הדחה בחקירה, התיימרות כבעל סמכות, סיוע לשהייה בלתי חוקית ועשיית מכשירים לעשיית חותמים. עבירות אותן ביצע, בשלב הראשון בדרך של שווק דרכון של ארגון WORLD SERVICE AUTHORITY (להלן: "W.S.A"), ובשלב השני בדרך של הנפקת דרכונים של "מדינת מלכיצדק".

שווק דרכונים של ארגון WSA

2. כתב האישום מייחס לנאשם כי במהלך השנים, סוף 1997 לפברואר 2001, הציג עצמו הנאשם כמנהלה של חברה אותה כינה "סוכנות מיר" או "WORLD SERVICE", והציע, תמורת תשלום, ייעוץ, מידע, סיוע וליווי משפטי בנוגע להגירה למדינות שונות לרבות אפשרות שהייה חוקית בישראל.

הנאשם פעל בשתי דירות ששימשו אותו כמשרדים, האחת בסמוך למשרד הקליטה בחולון והשניה ברח' הרקפת בקרית מלאכי.

3. הנאשם פרסם את שרותיו ברבים, בין היתר, בעתונות בשפה הרוסית, כשבפרסום זה ציין, בין היתר, כי השרות שמספק הוא "חוקי בישראל ובכל מדינה אחרת" וכי המסמכים שמספק ללקוחותיו כפי שיפורט בהמשך, מאושרים על ידי האיגוד העולמי.

בעקבות פרסומים אלו פנו אל הנאשם אנשים רבים, ביניהם כאלו שהיו מעוניינים להגר מן הארץ או כאלה אשר ביקשו לשהות בארץ כדין.

4. טוענת התביעה, כי הנאשם הציג את עצמו, בפני הפונים אליו, כבעל ידע משפטי ובר סמכא בענייני הגירה, בין על דרך התנהגותו ובין בדבריו, אשר באו לידי ביטוי, בין היתר, בדרך של תליית מסמכים הנחזים להיות תעודות רשמיות על קיר משרדו בקרית מלאכי, לבישת חולצה לבנה עם סמל לשכת עורכי הדין הישראלי ושימוש בחותמת לחץ בדומה לחותמת נוטריונית.

5. הנאשם הציע לאנשים שפנו אליו לרכוש באמצעותו מסמך, שחזותו החיצונית היא כשל דרכון, אותו כינה "דרכון בינלאומי" של ארגון "WORLD SERVICE AUTHORITY" (להלן: "W.S.A"), כשלטענת התביעה, הנאשם טוען בפניהם, טענות שונות שאינן אמת ואין הוא מאמין באמיתותן, אודות יתרונות שיש במסמך זה להקנות למחזיקים בו. דוגמת אישור שהייה חוקית בישראל או במדינה כלשהיא בעולם למשך 3 שנים עם אפשרות הארכה ל-15 שנים, או אפשרות שימוש במסמך כתעודת זהות שניתן להציגו בפני שוטר, לפתוח באמצעותו חשבון בנק, להצטרף כחבר בקופת חולים, להסדיר ביטוח רפואי וכדומה, או אפשרות לעבוד באופן חוקי במדינה ולקבל משכורת, או אפשרות להשתמש במסמך כתעודת מעבר מוכרת.

טוענת התביעה כי לחיזוק מצג השווא ולצורך קניית אמון של האנשים שפנו אליו, החזיק הנאשם אף הוא ב"דרכון בינלאומי" שנרשם בו כי תחום עיסוקו של הנאשם הוא עורך דין (Barrister). טענת התביעה כי, הנאשם לא הבהיר לפונים אליו כי המסמך אינו מוכר על ידי מדינות ריבוניות, לרבות ישראל וכי אין הוא מכובד על ידן.

6. באמצעות מצג השווא המפורט לעיל, ובהתאם למפורט להלן, ניסה הנאשם, לטענת התביעה, ואף קיבל במרמה, מאנשים שונים, תמורה כספית עבור הנפקת "דרכון בינלאומי".

טוענת התביעה כי הנאשם עשה את המעשים המפורטים בנסיבות מחמירות שבאו לידי ביטוי בריבוי המקרים, בהיקף פעולותיו ובתחכומן, שהיו פרי תכנון ארוך, שיטתי ומאומץ להונאת הציבור התמים.

7. בפרק זה, פרק א', לכתב האישום קיימים 14 אישומים שונים המייחסים לנאשם עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, כמו גם עבירות נוספות, הכל כמפורט להלן:

א. אישום ראשון: מייחס לנאשם כי בכל המועדים הרלוונטים לאישום זה, קשר קשר וזמם מזימה עם אנשים נוספים, ביניהם המתגוררים בחו"ל ונעזר באתר אינטרנט שהוקם על שם החברה, על מנת להוציא כספים במרמה מאנשים המעוניינים להגר ו/או לשהות בארץ שלא כדין והכל לשם הונאת הציבור.

בנסיבות אלה ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של קשר להונות את הציבור, לפי [סעיף 440 לחוק העונשין](#), התשל"ז – 1977 (להלן: "חוק העונשין").

ב. אישום שני: מייחס לנאשם כי במועד מדוייק שאינו ידוע לתביעה, במהלך שנת 1998, או בסמוך לכך, פנתה **אולגה גוריינוב** (להלן: "המתלוננת") לנאשם, בעקבות מודעה שפרסם הנאשם בעיתון בשפה הרוסית, בכדי לקבל ייעוץ בענייני הגירה.

במשרדו בחולון, הציע הנאשם למתלוננת לסדר עבורה הגירה לקנדה תמורת סך של 3,000-5,000 דולר, כמו כן, הציע לה הנאשם לרכוש "**דרכון בינלאומי**", כשהוא טוען בפניה, ביודעו כי טענה זו אינה אמת ואין הוא מאמין באמיתותה, כי מסמך זה מוכר בכל מדינות העולם והראה לה את המסמך הנחזה כדרכון.

טוענת התביעה כי, בעקבות מצג שווא זה, קיבל הנאשם במרמה מהמתלוננת, בנסיבות מחמירות, סך של 1,700 דולר.

בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 415 סייפא לחוק העונשין](#).

ג. אישום שלישי: מייחס לנאשם כי, במועד מדוייק שאינו ידוע לתביעה, בסוף שנת 1998 או בסמוך לכך, פנה **מנאבל פטרוסיאן** (להלן: "המתלונן") לנאשם, בעקבות מודעה שפרסם הנאשם בעיתון בשפה הרוסית, בכדי לקבל ייעוץ בענייני הגירה.

במשרדו בחולון, הציעה הנאשם למתלונן לרכוש ממנו "דרכון בינלאומי" כשהוא טוען בפניו, ביודעו כי טענה זו אינה אמת ואין הוא מאמין באמיתותה, כי מסמך זה יאפשר לו לשהות בצרפת באופן חוקי למשך 3 שנים.

בעקבות מצג זה, קיבל הנאשם מהמתלונן סך של 1,600 ₪ ופריט אמנותי בשווי 2,000 דולר עבור הנפקת המסמך הנחזה כדרכון ותעודת זיהוי של "אזרח העולם".

טוענת התביעה, כי כספים אלו קיבל הנאשם במרמה בנסיבות מחמירות, בעקבות מצג שווא אותו הציג למתלונן.

בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 415 סייפא לחוק העונשין](#).

ד. אישום רביעי: מייחס לנאשם כי במועד מדוייק שאינו ידוע לתביעה, בשנת 1998 או בסמוך לכך, פנתה **אלה שקולניקוב** (להלן: "המתלוננת") לנאשם בכדי לקבל ייעוץ בענייני הגירה לגרמניה.

בפגישה במשרדו בחולון הציע הנאשם למתלוננת לרכוש ממנו "דרכון בינלאומי" כשלטענת התביעה, הוא טוען בפניה, ביודעו כי דבריו אינם אמת וכי אין הוא מאמין באמיתותן, כי מסמך זה יקנה לה אפשרות לשהות בגרמניה ללא הגבלת זמן, זכות עבודה וביטוח רפואי, וכן זכות לשהות בכל מדינה בעולם ולעבור ממדינה למדינה ללא הגבלות.

כמו כן, הציע הנאשם למתלוננת רשיון נהיגה המונפק בארצות הברית, המקובל בכל העולם ללא הגבלת זמן, תמורת סך של 500 דולר, כשהוא טוען בפניה כי תוכל לרכוש מכונית בגרמניה ללא תשלום מיסים באמצעות רשיון נהיגה זה. טוענת התביעה כי, כל זאת עשה הנאשם ביודעו כי טענותיו אלו אינן אמת ואין הוא מאמין באמיתותן.

בעקבות מצג זה, קיבל הנאשם מהמתלוננת סך של 1,000 דולר, וטבעת יהלום בשווי 1,200 דולר, עבור טיפול הגירתה לגרמניה.

טוענת התביעה כי קבלת כספים אלו היתה במרמה, בנסיבות מחמירות בעקבות מצג שווא אותו הציג בפני המתלוננת.

בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 415](#) סייפא [לחוק העונשין](#).

ה. אישום חמישי: מייחס לנאשם כי במועד כלשהוא בראשית שנת 1999 או בסמוך לכך, פנה אל הנאשם יוסף דרייטוק (להלן: "המתלונן") וביקש לקבל ייעוץ בענייני הגירה לקנדה.

בפגישה במשרדו בחולון, הציע הנאשם למתלונן לרכוש ממנו "דרכון בינלאומי", כשהוא טוען בפניו, כי מסמך זה יקנה לו זכות שהייה בקנדה, ישמש כדרכון נוסף וכתעודה מזהה והכל בתמורה לסך של 6,000 ₪.

בעקבות מצג זה, קיבל הנאשם מהמתלונן סך של 234 ₪, עבור "ייעוץ" בענייני הגירה.

טוענת התביעה, כי הנאשם הציג בפני המתלונן מצג שווא, בידעו כי דבריו אינם אמת ואין הוא מאמין באמיתותם, כשבעקבות מצג זה קיבל הנאשם במרמה מהמתלונן את הכספים האמורים.

בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 415](#) סייפא [לחוק העונשין](#).

ו. האישום השישי: מייחס לנאשם כי במועד כלשהוא בשנת 1999, או בסמוך לכך פנה אל הנאשם ואדים סמילנסקי (להלן: "המתלונן"), בעקבות מודעה שפרסם הנאשם בעיתון בשפה הרוסית, בכדי לקבל ייעוץ בענייני הגירה לאוסטרליה.

בפגישה במשרדו בחולון, הציע הנאשם למתלונן לסייע לו בהליכי ההגירה לאוסטרליה, תמורת סך של 4,000 דולר למשפחה, וזאת באמצעות הנפקת "דרכון בינלאומי", כשהוא טוען בפניו, כי מסמך זה ישמש לו כ"גרין קארד" ויקנה לו זכות שהייה ועבודה חוקית באוסטרליה.

הנאשם קיבל מהמתלונן סך של 117 ₪, עבור ה"ייעוץ" הנ"ל.

טוענת התביעה, כי הנאשם הציג בפני המתלונן מצג שווא בידעו כי דברים אותם הוא אומר אינם אמת ואין הוא מאמין באמיתותם ובתמורה קיבל במרמה, בנסיבות מחמירות את הכספים מהמתלונן.

בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 415](#) סייפא [לחוק העונשין](#).

ז. האישום השביעי: מייחס לנאשם כי במועד כלשהוא בפברואר 2000, או בסמוך לכך, פנה אל הנאשם סרגיי איבשצ'ניקו (להלן: "המתלונן"), בכדי לקבל ייעוץ בענייני הגירה לקנדה.

בפגישה במשרדו בחולון, הציע הנאשם למתלונן לרכוש "דרכון בינלאומי" כשהוא טוען בפניו, כי מסמך זה מקנה לו זכות שהייה בכל מדינות העולם וכניסה ויציאה מהן, ללא צורך במסמך כלשהוא.

הנאשם קיבל מהמתלונן סך של 217 ₪, עבור ה"ייעוץ" הנ"ל.

טוענת התביעה, כי הנאשם הציג בפני המתלונן מצג שווא בידעו כי דברים אותם הוא אומר אינם אמת ואין הוא מאמין באמיתותם ובתמורה קיבל במרמה, בנסיבות מחמירות, את הכספים הנ"ל מהמתלונן.

בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 415](#) סייפא [לחוק העונשין](#).

ח. האישום השמיני: מייחס לנאשם כי במועד כלשהוא במרץ 2000, או בסמוך לכך, פנתה אל הנאשם **אלה מלישבה** (להלן: "המתלוננת"), בעקבות מודעה שפרסם הנאשם בעתון בשפה הרוסית, וסיפרה לו כי היא תיירת המעוניינת להשאר בארץ כדין.

בפגישה במשרדו בחולון, הציג הנאשם את עצמו בפני המתלוננת כעורך דין העוסק בסיוע לקבלת "**דרכונים בינלאומיים**", וזאת כשאינו בידו הסמכה לעריכת דין.

באותו מעמד, הציע הנאשם למתלוננת לרכוש ממנו "**דרכון בינלאומי**", כשהוא טוען בפניה, כי מסמך זה יקנה לה זכות שהייה בישראל למשך 3 שנים, יאפשר לה לפתוח חשבון בנק, לקבל ביטוח רפואי באמצעות קופת חולים, לעבוד ולקבל תלוש משכורת.

כמו כן, ציין בפניה כי דרכונים אלה נרכשו על ידי אנשים רבים וכי המשטרה בישראל מכירה ומכבדת את הדרכון כמסמך רשמי. בעקבות כך, קיבל הנאשם מהמתלוננת סך של 3,000 ₪, עבור הנפקת מסמך הנחזה כדרכון.

טוענת התביעה, כי הנאשם הציג בפני המתלוננת מצג שווא, ביודעו כי דברים אותם הוא אומר אינם אמת ואין הוא מאמין באמיתותם ובתמורה קיבל במרמה, בנסיבות מחמירות, את הכספים הנ"ל מהמתלוננת.

בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 415](#) סייפא [לחוק העונשין](#) וכן עבירה של התיימרות כבעל סמכות לפי [סעיף 282 \(2\)](#) סייפא לחוק העונשין.

ט. האישום התשיעי: מייחס לנאשם כי במועד כלשהוא בשנת 2000, או בסמוך לכך, פנו אל הנאשם, **זהבה ואנטולי מיכאלוב** (להלן: "המתלוננים"), בעקבות מודעה שפרסם הנאשם בעתון בשפה הרוסית, בכדי לקבל ייעוץ בענייני הגירה לקנדה.

בפגישה במשרדו בחולון, הציע הנאשם למתלוננים לסייע להם בהליכי ההגירה לקנדה, תמורת סך של 1,500 דולר לאדם (לא כולל עלות הדרכון), באמצעות הנפקת "**דרכון בינלאומי**", כשהוא טוען בפניהם, כי מסמך זה נדרש בקנדה כמסמך שני באמצעותו ניתן לפתוח שם חשבון בנק בצורה חוקית. הנאשם קיבל מהמתלוננים סך של 234 ₪, עבור ה"ייעוץ" הנ"ל.

טוענת התביעה, כי הנאשם הציג בפני המתלוננים מצג שווא, ביודעו כי דברים אותם הוא אומר אינם אמת ואין הוא מאמין באמיתותם ובתמורה קיבל במרמה, בנסיבות מחמירות, את הכספים הנ"ל מהמתלוננים.

בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 415](#) סייפא [לחוק העונשין](#).

י. האישום העשירי: מייחס לנאשם כי במועד כלשהוא בשנת 2000, או בסמוך לכך, פנתה אל הנאשם, **ילנה גורל** (להלן: "המתלוננת"), בעקבות מודעה שפרסם הנאשם בעתון בשפה הרוסית, בכדי לקבל ייעוץ בענייני הגירה לצ'כיה.

בפגישה במשרדו בחולון, הציע הנאשם למתלוננת "**דרכון בינלאומי**" ו"תעודת אזרח העולם" כשהוא טוען בפניה כי מסמך זה מקנה לה את זכויות האדם, מאפשר לה שהייה בצ'כיה ופתיחת עסק וביקש בתמורה סך של 1,000 דולר.

הנאשם קיבל מהמתלוננת סך של 180 ₪ עבור ה"ייעוץ" הנ"ל.

טוענת התביעה, כי הנאשם הציג בפני המתלוננת מצג שווא, ביודעו כי דברים אותם הוא אומר אינם אמת ואין הוא מאמין באמיתותם ובתמורה קיבל במרמה, בנסיבות מחמירות, את הכספים הנ"ל מהמתלוננת.

בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 415](#) סייפא [לחוק העונשין](#).

יא. [האישום האחד עשר](#): מייחס לנאשם כי במועד כלשהוא בחודש אפריל 2000, או בסמוך לכך, פנה אל הנאשם, **ולדימיר קולפקוב** (להלן: "המתלונן"), בעקבות מודעה שפרסם הנאשם בעתון בשפה הרוסית, וסיפר לו כי הוא תייר המעוניין להשאר בארץ כדין.

בפגישה במשרדו בחולון, הציע הנאשם למתלונן לרכוש ממנו "דרכון בינלאומי" כשהוא טוען בפניו כי המסמך יאפשר לו לשהות בישראל באופן חוקי למשך 3 שנים, זכות לעבוד, לפתוח חשבון בנק, לקבל ביטוח רפואי, בדומה לכל אזרחי ישראל וכן אפשרות לעבור באמצעותו בין מדינות שונות. כמו כן, הסביר הנאשם למתלונן כי משרד הפנים הישראלי מכיר במסמך וכי ניתן להציגו בפני כל שוטר כתעודה מזהה המאפשרת שהייה בישראל כדין.

בתמורה לכך נדרש המתלונן לשלם סך של 1,200 דולר, וכן סך נוסף של 300 דולר, בתמורה להארכת תוקף המסמך ל-25 שנה.

הנאשם קיבל מהמתלונן סך של 3,200 ₪, עבור הנפקת המסמך הנחזה כדרכון וכן תעודת זיהוי של "אזרח העולם".

טוענת התביעה, כי הנאשם הציג בפני המתלונן מצג שווא, ביודעו כי דברים אותם הוא אומר אינם אמת ואין הוא מאמין באמיתותם ובתמורה קיבל במרמה, בנסיבות מחמירות, את הכספים הנ"ל מהמתלונן.

המתלונן קיבל את המסמכים לידי מהנאשם, ובהסתמך עליהם המשיך לשהות בישראל שלא כדין, עם תום תקופת אשרת התייר שלו, בסוף מאי 2000 או בסמוך לכך, עד אפריל 2001 או בסמוך לכך. בכך, טוענת התביעה, סייע הנאשם למתלונן לשהות בישראל שלא כדין.

בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 415](#) סייפא [לחוק העונשין](#) וכן עבירה של סיוע לשהייה בישראל שלא כדין לפי [סעיף 12](#) [\(1\) לחוק הכניסה לישראל](#), תשי"ב – 1952, [וסעיף 31 לחוק העונשין](#).

יב. [האישום השנים עשר](#): מייחס לנאשם כי במועד כלשהוא בחודש אוקטובר 2000, או בסמוך לכך, פנתה אל הנאשם, **לובוב קורונשטיין** (להלן: "המתלוננת"), לקבלת ייעוץ בענייני הגירה.

בפגישה במשרדו בקרית מלאכי, הציע הנאשם למתלוננת לרכוש ממנו "דרכון בינלאומי" כשהוא טוען בפניה כי מסמך זה יאפשר לה להכנס לכל מדינה ולשהות בה.

בעקבות מצג זה, קיבל הנאשם מהמתלוננת סך של 1,300 דולר, עבור הנפקת המסמך הנחזה כדרכון.

טוענת התביעה, כי הנאשם הציג בפני המתלוננת מצג שווא, ביודעו כי דברים אותם הוא אומר אינם אמת ואין הוא מאמין באמיתותם ובתמורה קיבל במרמה, בנסיבות מחמירות, את הכספים הנ"ל מהמתלוננת.

ביום 4/2/2001, במהלך עימות שנערך בין הנאשם לבין המתלוננת, כשניגש השוטר, לבקשת הנאשם, לדלת משרדו כדי להביא לנאשם כוס מים, פנה הנאשם בלחש אל המתלוננת וביקש ממנה לבטל את תלונתה במשטרה כנגדו. בדברים אלו, ניסה הנאשם להניע את המתלוננת שתחזור בה מהודעה שמסרה.

בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 415](#) סיפא [לחוק העונשין](#) וכן עבירה של הדחה בחקירה, לפי [סעיף 245 \(א\)](#) לחוק העונשין.

ג. [האישום השלושה עשר](#): מייחס לנאשם כי ביום 5/2/2001 החזיק הנאשם בביתו שבקרית מלאכי, מסמך הנחזה להיות "דרכון דיפלומטי", של מדינת British West Indies, הנושא את תמונתו ואת השם Bogota Colombia יליד Camanzo Carlos Alberto.

כמו כן החזיק הנאשם שני רשיונות נהיגה ומסמך הנחזה להיות תעודת זהות של המדינה הנ"ל, עם תמונתו והפרטים הנ"ל, בהם מצויין כי הנושא אותם משמש דיפלומט.

טוענת התביעה כי הנאשם זייף את המסמכים לעיל, בכך שהזמין אותם מאחר עבור עצמו, כאשר מסמכים אלה נחזים להיות את אשר אינם והם עלולים להטעות, כאילו מחזיקם – הנאשם, הוא דיפלומט של מדינת חוץ בשם British West Indies.

טוענת התביעה כי הנאשם עשה את הדברים מתוך כוונה לרמות והתיימר לפנות כבעל סמכות כשאינו לו כל הסמכה לכך.

עוד טוענת התביעה כי הנאשם עשה את הדברים בנסיבות מחמירות המוצאות את ביטויין בסוג המסמכים אותם זייף ובמעמד הדיפלומטי, אותו ביקש לייחס לעצמו, באמצעות המסמכים המזוייפים.

בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירות של זיוף בכוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 418](#) סיפא [לחוק העונשין](#) ועבירה של התיימרות כבעל סמכות לפי [סעיף 282 \(2\)](#) סיפא לחוק העונשין.

ד. [האישום הארבעה עשר](#): מייחס לנאשם כי במועדים כלשהם החל משנת 1998, הציע הנאשם "דרכון בינלאומי" לאנשים שונים בטוענו בפניהם, טענות שאינן אמת ושאינו הוא מאמין באמיתותם וכי על בסיס מצג השווא, כפי שנטען לעיל, קיבל הנאשם מאנשים תמורה כספית עבור שרותיו כדלקמן:

מאלכסי ולודמילה בראזקין, קיבל סכום אשר גובהו אינו ידוע לתביעה וכנגדו מסר לשניהם "דרכונים בינלאומיים", של W.S.A.

מצ'וקרבה ירנה, קיבל הנאשם סכום שגובהו אינו ידוע לתביעה ובתמורה מסר לה "דרכון בינלאומי" על שמה של W.S.A.

מדה צ'ה (DE TCHE) קיבל הנאשם סך של 1,000 דולר, ובתמורה מסר לו "דרכון בינלאומי" של W.S.A.

מסבטלנה ומאיה פריקז'ייקוב, קיבל הנאשם סך של 2,000 דולר עבור שני "דרכונים בינלאומיים" של W.S.A. אותם מסר להם.

בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 415](#) סיפא [לחוק העונשין](#).

הנפקת דרכונים ומסמכים של "מדינת דומיניון מלכיצדק"

8. חלק שני לכתב האישום מייחס לנאשם כי במהלך השנים 2000 ועד נובמבר 2002 הציג הנאשם את עצמו, כקונסול רשמי בישראל של "מדינת מלכיצדק" (DOMINION OF MELCHIZEDEK). הנאשם החזיק ברשותו מסמכים, חותמים וכרטיסי ביקור הנחזים להראות כמסמכים של מדינה זרה.

הנאשם הזמין את ייצורם של בולים, גלופות, סמלים ונייר לייצור דרכונים, על מנת שיוכל להנפיק ולשווק דרכונים של "מדינת מלכי צדק".

טוענת התביעה כי הנאשם הציע למתלוננים, בפרק זה של כתב האישום, לרכוש ממנו, תמורת תשלום, "דרכונים" ו"תעודות זהות" של "מדינת מלכי צדק", כשהוא טוען בפניהם כי באמצעות הדרכונים שיקבלו יוכלו להגר מן הארץ או לשהות בארץ כדן, כשהנאשם יודע כי דבריו אינם אמת ואין הוא מאמין באמיתותם.

טוענת התביעה כי הנאשם ניצל את מצוקתם של המתלוננים, אשר שהו בארץ באופן בלתי חוקי, אם כתושבי השטחים ואם כמהגרים בלתי חוקיים, אשר שאפו לקבל אזרחות ישראלית ולשהות בארץ, או כאלה אשר ביקשו להגר מן הארץ למדינות אחרות באופן חוקי, וזאת כשהוא מציג בפניהם מצג שווא לפיו הם יקבלו אזרחות ב"מדינת מלכי צדק".

טוענת התביעה כי לחיזוק מצג השווא ולצורך קניית אמונם של האנשים שפנו אליו, החזיק הנאשם אף הוא מסמך דמוי "דרכון דיפלומטי" ובו נרשם כי תחום עיסוקו הוא "קונסול כללי למדינת ישראל".

טוענת התביעה, כי באמצעות מצג שווא זה, הוליך הנאשם את המתלוננים שולל בכך שהציג בפניהם מצג לפיו הוא מוסמך על ידי "מדינת מלכי צדק" להעניק להם אזרחות. הנאשם הציג את "מדינת מלכי צדק" כמדינה קיימת ומוכרת על ידי מספר מדינות, כאשר, טוענת התביעה, כי הנאשם ידע כי מדינה זו הינה מדינה וירטואלית שאינה קיימת במציאות ואינה מוכרת על ידי האו"ם, כי אם לכל היותר מדינה הקיימת באתר האינטרנט.

לפיכך טוענת התביעה (באישום מס' 15), כי הנאשם ביחד עם אנשים נוספים, נעזר באתר האינטרנט שהוקם בשם "מדינת מלכי צדק", וקשר קשר להונות את הציבור בכך שהתחזה כקונסול של מדינה דמיונית והנפיק מסמכים דמויי דרכונים.

טוענת התביעה, כי הנאשם עשה את המעשים כמפורט באישומים של פרק זה בנסיבות מחמירות שבאו לידי ביטוי בריבוי המקרים, בהיקף פעילותו ותחכמו, שהיו פרי תכנון ארוך, שיטתי ומאומץ להונאת הציבור התמים.

בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של קשירת קשר להונות את הציבור לפי [סעיף 440 לחוק העונשין](#).

9. בפרק זה של כתב האישום, קיימים שישה אישומים כמפורט להלן:

א. אישום השישה עשר: מייחס לנאשם כי במועד כלשהוא בספטמבר 2001, או בסמוך לכך, פנו לודמילה פופנקו ובעלה ולדימיר פופנקו (להלן: "המתלוננים"), לנאשם וסיפרו לו כי הם שוהים באותה עת בארץ באופן בלתי חוקי ומעוניינים לצאת מישראל לרפובליקה הדומיניקנית.

בפגישה במשרדו של הנאשם ברח' ז'בוטינסקי 155, ברמת גן, הציע הנאשם למתלוננים לרכוש "דרכון" ו"תעודת זהות בינלאומית" של "מדינת מלכי צדק" כשהוא טוען שבאמצעות המסמכים הנ"ל יוכלו לצאת מהארץ ולהכנס לרפובליקה הדומיניקנית.

טוענת התביעה, כי הנאשם אמר ועשה דברים אלו בודעו שאינם אמת ואין הוא מאמין באמיתותם.

בתחילת חודש מרץ 2002, מסר הנאשם למתלוננים שני מסמכים דמויי דרכון של "מדינת מלכי צדק" שמספרם R-03008 ו-R-03006, ובתמורה שילמו המתלוננים לנאשם 300 דולר.

בנוסף, מסר הנאשם למתלוננת תעודת זהות בינלאומית, של ארגון WORLD CITIZEN וזאת בתמורה ל-50 דולר.

המתלוננים קיבלו את המסמכים לידם והמשיכו לשהות בישראל שלא כדין, ובכך סייע הנאשם למתלוננים לשהות בישראל שלא כדין.

טוענת התביעה, כי בעקבות מצג שווא זה קיבל הנאשם במרמה מהמתלוננים בנסיבות מחמירות, סך של 350 דולר, עבור הנפקת הדרכון ותעודת הזהות.

על כן ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 415](#) סייפא [לחוק העונשין](#) וכן עבירה של סיוע לשהייה בישראל שלא כדין לפי [סעיף 12 \(1\)](#) [לחוק הכניסה לישראל](#), תשי"ב – 1952, [וסעיף 31 לחוק העונשין](#).

ב. [האישום השבעה עשר](#): מייחס לנאשם כי במועד כלשהוא בין ינואר 2002 ליוני 2002, פנו **מוחמד בדראן** (להלן: "מוחמד"), שהינו פלשתינאי תושב טול כרם, ובת זוגתו **נועה חזי** (להלן: "המתלוננת") לנאשם, באמצעות אדם בשם רוני רון (להלן: "רוני") שהינו נהג מונית שעבד בשרות הנאשם, בכדי לקבל ייעוץ להסדרת אישורי שהייה בארץ.

במשרדו ברמת גן, התיימר הנאשם לפעול כקונסול דיפלומטי, בעל סמכות של "מדינת מלכיצדק" וכן כעורך דין בעל סמכות שיוכל לסייע להם בהשגת מבוקשם. הנאשם הציע למוחמד לרכוש ממנו "דרכון בינלאומי" של "מדינת מלכיצדק" ו"תעודת זהות עולמית", כשהוא טוען בפניו כי מסמך זה יעניק לו אזרחות שתאפשר לו לשהות בארץ באופן חוקי, למצוא עבודה ולצאת מהארץ.

טוענת התביעה, כי דברים אלו, אמר ועשה הנאשם במרמה, בודעו כי דבריו אינם אמת ואין הוא מאמין באמיתותם.

במקום ובמועד הנ"ל, ביקש הנאשם ממוחמד לגשת לחנות צילום סמוכה, לצורך תמונה לדרכון. בסמוך לכך, שאלה המתלוננת את הנאשם האם ניתן לרשום בדרכון החדש, שם פרטי ושם משפחה בדוי עבור מוחמד ולכך הסכים הנאשם. במקום הנ"ל הנפיק הנאשם למוחמד "תעודת זהות עולמית", על שם בדוי ובתמורה שילם מוחמד לנאשם כמקדמה סך של 2,000 דולר.

כעבור מספר חודשים, במועד מדויק שאינו ידוע לתביעה, מסר רוני למוחמד מסמך דמוי דרכון מס' R-03007 של "מדינת מלכיצדק", על שם בדוי של JIRIIS MISHO ובו נרשם כי דרכון זה הונפק במדינת קליפורניה שבארצות הברית.

בתמורה לקבלת המסמך דמוי הדרכון, שילם מוחמד לנאשם, סך של 500 דולר.

מוחמד קיבל את המסמכים לידי והמשיך לשהות בישראל שלא כדין ובכך טוענת התביעה, סייע הנאשם למוחמד לשהות בישראל שלא כדין.

ביום 6/6/2002 נפגשו שוב מוחמד והמתלוננת עם הנאשם בביתם שבקרית עקרון והביעו בפני הנאשם את חששם מהשימוש במסמך דמוי הדרכון.

הנאשם טען בפניהם, שהוא סייע להרבה משפחות ממוצא ירדני וערבי וכי כולם יצאו מהארץ באמצעות השימוש "בדרכון" של "מדינת מלכיצדק". במקום ובמועד הנ"ל, תדרך הנאשם את מוחמד כי במידה ויעצר לבדיקת מסמכים, עליו לספר כי הוא נולד ב"מדינת מלכיצדק" וכי מטרת הגעתו לארץ היא כשליח של האלוהים.

טוענת התביעה, כי בעקבות מצג שווא זה, קיבל הנאשם במרמה ממוחמד בנסיבות מחמירות סך של 2,500 דולר, עבור הנפקת מסמך דמוי דרכון ו"תעודת זהות".

בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 415](#) סייפא [לחוק העונשין](#) ועבירה של התיימרות כבעל סמכות לפי [סעיף 282 \(2\)](#) סייפא לחוק העונשין וכן עבירה של סיוע לשהות בישראל שלא כדין לפי [סעיף 12 \(1\)](#) [לחוק הכניסה לישראל](#), [וסעיף 31 לחוק העונשין](#).

ג. האישום השמונה עשר: מייחס לנאשם כי במהלך פעילותו באיזור קרית מלאכי, יצר הנאשם קשר עם נהג מונית בשם **רוני רון** (להלן: "רוני"), כשהוא מציג את עצמו בפניו כקונסול של מדינה זרה, וביקש להעסיקו מידי פעם בפעם לצורכי שליחויות.

במסגרת קשרי העבודה בין רוני לבין הנאשם, טען הנאשם בפני רוני כי ביכולתו להנפיק דרכונים של "**מדינת מלכיצדק**" לאנשים ששוהים בארץ באופן בלתי חוקי, ובכך ניתן להכשיר את שהייתם בישראל. טוענת התביעה כי הנאשם אמר ועשה את הדברים בודעו כי דבריו אינם אמת ואין הוא מאמין באמיתותם.

רוני ביצע שליחויות למסירת מסמכים, שהונפקו על ידי הנאשם לכתובות שהנאשם מסר לו, ולאחר זמן החל רוני לספר לאנשים שונים על דבר הפעילות של הנאשם.

בסביבות חודש אוגוסט 2002 או בסמוך לכך, פנה **איליה איצקוביץ** (להלן: "המתלונן") לרוני, וברר עימו אם ביכולתו לסייע לחברתו **מרינה אלבו** (להלן: "מרינה") שנכנסה לישראל בדרך של גניבת הגבול במצרים, ולסדר לה אשרת שהייה בישראל.

סמוך לאחר מכן, הבטיח רוני למתלונן לרכוש מהנאשם דרכון ישראלי ותעודת זהות ישראלית, בתמורה לסך של 3,000 דולר.

המתלונן, מסר מקדמה על סך 1,000 דולר, בעבור מסמך דמוי הדרכון, וכן מסר את הטפסים שמולאו. לאחר זמן מה, קיבל המתלונן לידיו מסמך דמוי דרכון שהוכן על ידי הנאשם, שמספרו R-03013 של "**מדינת מלכיצדק**" ו"**תעודת זהות עולמית**" על שמה של מרינה. רוני שמסר לו את המסמכים האלה, טען בפניו, על יסוד המידע שקיבל מהנאשם, כי באמצעות הדרכון מרינה תוכל לשהות בישראל כדין.

בתמורה למסמכים אלו, הוסיף ושילם המתלונן לנאשם, באמצעות רוני, סך נוסף של 2,000 דולר. מרינה קיבלה את המסמכים לידיה והמשיכה לשהות בישראל שלא כדין ובכך סייע הנאשם למרינה לשהות בישראל שלא כדין.

ביום 14/8/2002 נעצרה מרינה על ידי משטרת קרית מלאכי כשוהה בלתי חוקית בארץ. בעקבות כך, יצר המתלונן קשר עם הנאשם וביקש את עזרתו. הנאשם נפגש עם המתלונן, הציג את עצמו בפני המתלונן כקונסול של "**מדינת מלכיצדק**" ואף הציג בפניו דרכון בצבע בורדו, הנחזה להיות כדרכון דיפלומטי.

במועד הנ"ל, טען הנאשם בפני המתלונן שעם הדרכון שנמסר למרינה ובו היא מחזיקה, לא תהיה כל בעיה.

טוענת התביעה כי הנאשם טען דברים אלו, בודעו כי אינם אמת ואין הוא מאמין באמיתותם. טוענת התביעה, כי בעקבות מצג שווא זה, קיבל הנאשם במרמה מהמתלונן, בנסיבות מחמירות, סך של 3,000 דולר, עבור הנפקת מסמך דמוי הדרכון ו"**תעודת זהות**".

בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 415](#) סייפא [לחוק העונשין](#) ועבירה של סיוע לשהות בישראל שלא כדין לפי [סעיף 12 \(1\) לחוק הכניסה לישראל](#), ו**סעיף 31 לחוק העונשין**.

ד. האישום התשעה עשר: מייחס לנאשם כי בתאריך 9/11/2002 החזיק הנאשם בביתו שבקרית מלאכי, מסמך הנחזה להיות דרכון דיפלומטי של "**מדינת מלכיצדק**" הנושא את תמונתו ואת שמו. בדרכון זה נרשם כי עיסוקו של הנאשם הינו "**קונסול כללי לישראל**".

כמו כן, החזיק הנאשם ברשותו מסמך נוסף הנחזה להיות אף הוא דרכון דיפלומטי של "**מדינת מלכיצדק**" הנושא את תמונתו הוא, של הנאשם, ואת השם בן זאב מגן.

טוענת התביעה כי המסמכים אותם הזמין הנאשם מאחר עבור עצמו, נחזים להיות את אשר אינם, והם עשויים להטעות באופן שכאילו מחזיקים – הנאשם, הוא דיפלומט של מדינת חוץ בשם "דומיניון מלכיצדק".

טוענת התביעה כי הנאשם עשה זאת בכוונה לרמות, כשהוא מתיימר לפעול כקונסול בעל סמכות. טוענת התביעה כי הנאשם עשה את המעשים בנסיבות מחמירות המוצאות את ביטויין, בסוג המסמכים אותם זייף ובמעמד הדיפלומטי, אותו ביקש לייחס לעצמו, באמצעות המסמכים המזוייפים. בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של זיוף בכוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 418](#) סייפא [לחוק העונשין](#) ועבירה של התיימרות כבעל סמכות לפי [סעיף 282 \(2\)](#) לחוק העונשין.

ה. האישום העשרים: מייחס לנאשם כי ביום 25/3/2002, נתפס הנאשם במשרד החוץ בירושלים, כשברשותו מסמך הנחזה להיות דרכון דיפלומטי של מדינת "דומיניון מלכיצדק", הנושא את תמונתו ואת שמו. בדרכון זה נרשם כי עיסוקו של הנאשם הינו "קונסול כללי לישראל".

טוענת התביעה כי המסמכים אותם הזמין הנאשם מאחר, עבור עצמו, נחזים להיות את אשר אינם והם עשויים להטעות, כאילו מחזיקים – הנאשם, הוא דיפלומט של מדינת חוץ בשם "דומיניון מלכיצדק". טוענת התביעה כי הנאשם עשה דברים אלו בכוונה לרמות, כשהוא מתיימר לפעול כקונסול בעל סמכות. טוענת התביעה, כי הנאשם עשה מעשה זה בנסיבות מחמירות, המוצאות את ביטויין, בסוג המסמכים אותם זייף ובמעמד הדיפלומטי, אותו ביקש לייחס לעצמו, באמצעות המסמכים המזוייפים. בנסיבות אלו, ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של זיוף בכוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות, לפי [סעיף 418](#) סייפא [לחוק העונשין](#) ועבירה של התיימרות כבעל סמכות לפי [סעיף 282 \(2\)](#) לחוק העונשין.

ו. האישום העשרים ואחת: מייחס לנאשם כי ביום 8/11/2002 בביתו שבקרית מלאכי, החזיק הנאשם ביודעין, ללא הרשאה או הצדק כדן, שישה חותמים על שם מדינת "דומיניון מלכיצדק" שניתן להפיק מהם הטבעה, הדומה להטבעה המופקת במכשיר שעושים בו חותם מוטבע על גבי דרכון, המסופק באופן רשמי וחוקי מאת רשות שנועדה לכך, ונחזת להיות הטבעה רשמית של מדינה או נציגות קונסולרית, שבדרך כלל מחתימים בדרכון.

במקום ובמועד הנ"ל החזיק הנאשם גם חותמת לחץ על שם "מדינת דומיניון מלכיצדק" הדומה לחותמת רשמית המשמשת לרוב נוטריונים.

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, החזיק הנאשם אצל אחר, ביודעין, ניירות שיש בהן הטבעה של חותמים הדומים להטבעה רשמית של רשות על גבי דרכון, וכן החזיק אצל אחר, חותמים המצויים על גבי דיסקטים של מחשב, המאפשרים לחזור ולהדפיסם לפי הצורך.

בין היתר, הזמין הנאשם עיצוב של בול דואר, הנחזה להראות כבול רשמי של "מדינת מלכיצדק". בנסיבות אלו ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירה של החזקת מכשירים לעשיית חותמים, עבירה לפי [סעיף 488 \(1\) + \(2\) לחוק העונשין](#).

10. הגם האישומים הרבים המיוחסים לנאשם והעובדות הרבות המלוות אישומים אלו, יש להדגיש כי המחלוקת העובדתית בתיק זה מצומצמת למדי, שכן בישיבת המענה מיום 24/2/2003, הודה הנאשם במרבית עובדות כתב האישום המתוקן, הן בפרק א' לכתב האישום, המייחס לו אישומים של קבלת דבר במרמה ביחס להנפקת דרכונים ו/או מסמכים של W.S.A, והן לגבי פרק ב' לכתב האישום המייחס לו

אישומים הנוגעים להנפקת דרכונים ו/או מסמכים של "מדינת מלכיצדק", והשאלות לדיון צומצמו כדלהלן:

באשר לפרק א' לכתב האישום, המייחס לו שווק דרכונים של W.S.A. :-

הודה הנאשם, כי אכן הציע לפונים אליו לרכוש דרכונים של W.S.A, שהינו ארגון אמריקאי, בעל אופי אידיאולוגי שקיים מזה זמן מה וכי השרות שנותן הארגון הינו תקף על פי החוק הבינלאומי.

כמו כן, טען הנאשם כי הפונים אליו קיבלו הסבר בקשר לאופיו של הארגון W.S.A כמו גם, הסביר לפונים אליו כי המסמכים של ארגון W.S.A הוכרו בעבר, מספר פעמים, על ידי מספר מדינות, וכי יש בהם כדי לאפשר למחזיקים בדרכונים אלו היתרי שהייה למשך שלוש שנים ואף למשך 15 שנה.

עוד טען הנאשם, כי הסביר לפונים אליו, כי אין בדרכונים אלו כדי להקנות זכות מלאה וכי יכול שתהינה מדינות אשר לא יכירו במסמכים אלו, אך טען כי הסביר להם כי מדובר במשהו שהוא טוב מכלום.

הנאשם הודה, כאמור, במתן הייעוץ ובקבלת הכספים בגין שווק הדרכונים, ומתן שירות הגירה, אך כפר בייחוס מעשי המרמה וטען כי הסביר ללקוחותיו היטב את פשר החברות בארגון W.S.A והנפקות של המסמכים אותם יספק להם.

באשר למסמך הנחזה להיות דרכון דיפלומטי של British West Indies בו החזיק, לרבות שני רשיונות נהיגה (ת/4), מודה הנאשם בהזמנת הדרכון, אך טוען כי אין מדובר בזיוף, שכן המדינה אינה קיימת וכי המסמכים הוחזקו בידיו מבלי שהתכוון לעשות בהם שימוש ומבלי שהתכוון או התיימר להציג את עצמו כבעל סמכות.

כמו כן, כפר הנאשם כי הציג את עצמו כעורך דין וכבעל ידע משפטי (אישום מס' 17).

באשר לאישום המייחס לו עבירה של הדחה בחקירה (אישום מס' 12), הודה הנאשם בעובדות, אך כפר ביסוד הנפשי.

באשר לעבירה של סיוע לשהייה שלא כדין (אישום מס' 11), כפר הנאשם בעבירה זו וטען כי היה בטוח שהפך את הפונים אליו לאזרחים, ועל כן לא ניתן לייחס לו את הידיעה הנדרשת בעבירה של סיוע לשהייה שלא כדין בישראל.

באשר לפרק ב' לכתב האישום, המייחס לו הנפקת דרכונים של "מדינת מלכיצדק" :-

הודה הנאשם בעובדות המפורטות באישומים 15-21, אך טען כי כל פעולותיו המתוארות באישומים אלו, נעשו מכח סמכותו כקונסול של "מדינת מלכיצדק".

טען הנאשם, כי התביעה לא הוכיחה כי "מדינת מלכיצדק" אינה קיימת ולחילופין טען, כי אם יקבע ש"מדינת מלכיצדק", אינה קיימת אזי, האמין בתום לב בקיומה של המדינה ובמינויו כקונסול של המדינה, ועל כן, קמה לו הגנה של "טעות במצב הדברים".

באשר לאישום המייחס לנאשם מעשים של זיוף דרכונים ו/או מסמכים (אישום מס' 19), הודה הנאשם כי אכן הנפיק את המסמכים ו/או הדרכונים, אך טען שהם הונפקו בסמכות ולחילופין באם יקבע כי המדינה אינה קיימת, אזי אין לומר כי הם נחזים להיות את אשר הם אינם, שכן בהעדר מדינה אין מסמכים רשמיים שלה ואין זיוף.

גם בפרק זה לכתב האישום כפר בעבירה של סיוע לשהייה שלא כדין, בטענה כי היה בטוח שהפך את הפונים אליו לשוהים חוקיים במדינת ישראל.

11. על רקע דברים אלו, יש לדון בשאלות המתעוררות לצורך הכרעת הדין בתיק זה.

אולם, בטרם אכנס לדיון פרטני בכל אחד מן הפרקים והאישומים הרבים שבו, מן הראוי תחילה להכיר את הנאשם. שכן קיימת חשיבות להבין מהיכן צומחים הדברים.

לאורך כל מהלך המשפט ביקש הנאשם, להציג את עצמו כאדם תמים אשר משאת נפשו היתה לסייע בידי אנשים להגשים את חלומם ולהגר למדינות רחוקות, כמו גם לסייע בידי תושבים זרים אשר ביקשו להמשיך ולשהות בארץ, הגם שמשרד הפנים בארץ לא איפשר להם לעשות כן. הכל עשה תחת "הדגל" של "זכויות האדם".

אלא, שמראהו התמים והלכאורה מתחסד של הנאשם, אסור שיטעה אותנו במלאכת השפיטה. די כי היה בכך כדי להטעות את האנשים התמימים אשר הגיעו אליו וטעו להאמין כי אדם זה יסדר עבורם את שהייתם הבלתי חוקית בארץ או את הגירתם לארצות הנכר. אדם אשר הציג עצמו כאדם "מכובד", עורך דין, בעל סמכות ומאוחר יותר אף קונסול התגלה כנוכל המבקש להתעשר על חשבון הציבור התמים.

הנאשם, מעיד על עצמו כי הינו יליד 4.7.71, אשר הגיע לישראל בשנת 1992 מבריה"מ ולדבריו שירת שירות צבאי סדיר בצה"ל.

בעדותו הראשית, סיפר הנאשם, כי לאחר שיחרורו מצה"ל, ביקש לעסוק בתחום ההגירה. או אז, נסע לחו"ל לאירופה וקנדה כדי ללמוד נושא זה. עם שובו ארצה החל לעסוק במתן שירותי הגירה, בתחילה באמצעות שימוש בדרכוני W.S.A ולאחר מכן, בדרך של הנפקת דרכונים של מדינת מלכי צדק.

אלא, שחקירה נגדית נוקבת וצולבת של התובעת, הבהירה את התמונה לאשורה והעמידה דברים על דיוקם. כך עולה מחקירתו הנגדית, תמונה אחרת לפיה, מדובר באדם אשר הינו תבע בצע אשר חיפש דרך קלה לעשות כסף וכך מצא את דרכו אל אותם אנשים תמימים, מרביתם עולים חדשים מארצות חבר העמים או שוהים בלתי חוקיים, ותוך ניצול מצוקדתם מכר להם דבר חסר ערך, וכשהוא גוזל את מיטב כספם ומשלשל לכיסו כספים רבים וחי חיי ראווה.

כאמור, נמצא כי לאחר שיחרורו מצה"ל החל הנאשם לעסוק בעסקים שונים עד אשר נתקל באדם ממנו למד על ארגון W.S.A ומיד לאחר מכן הבין כי יכול הוא להרוויח כסף קל בדרך של מכירת דרכונים של ארגון W.S.A לכל אותם אנשים תמימים, המבקשים בכל דרך להשיג היתרי שהייה בישראל או לצאת ולהגר למדינות אחרות. כך נמצא כי כבר בשנת 1997 פירסם הנאשם מודעה בעיתון המפרסמת את שירותי ההגירה שביקש לתת (ת/115).

עיסוקיו אלו של הנאשם, נחשפו בפני המשטרה במהלך שנת 1998 באופן מקרי, כאשר ביום 25.6.98 או בסמוך לכך, נעצר אדם בשם **קרלוס קרמנזו הרמון**, שהינו תושב זר, ושהה בישראל שלא כדין, ואשר קיבל מהנאשם דרכון של ארגון W.S.A. כאשר הציג קרלוס את הדרכון בפני השוטרים ונתקל בסירוב של השלטונות הישראלים להכיר בתוקפו של דרכון זה, הזעיק הוא את הנאשם.

הנאשם ביקש לסייע לקרלוס, וניסה לשכנע את הגב' **בתיה כרמון**, האחראית על אשרות כניסה ושהייה בישראל במשרד הפנים, כי יש מקום להכיר במסמך זה. (ראה עמ' 316, 317 לפרוטוקול). הגם נסיונו זה, נתקל הנאשם בסירובה של הגב' כרמון להכיר בדרכון האמור ואף הובהר לו כי מדינת ישראל איננה מכירה בדרכון של W.S.A וכן הוזהר שלא להמשיך לעסוק בפעילות זו.

בסמוך לאחר מכן, עזב הנאשם את הארץ. לדבריו, נסע לאירופה ולקנדה כדי ללמוד ולהכשיר את עצמו בנושא הגירה. אלא, שעולה מחקירתו הנגדית ומחומר הראיות שהוצג בפניו כי, לא לשם לימודי "הגירה" יצא הנאשם את הארץ, אלא מפחד ממשטרת ישראל אשר חשפה את מעורבותו במעשי מירמה שונים תוך שימוש בדרכונים של W.S.A. זאת ניתן ללמוד ממכתביו של הנאשם (ת/137) הודעתו של **חיים אפרים** (ת/47), כשבפועל נמצא כי הנאשם יצא את הארץ **כשבוע** אחד בלבד לאחר מעצרו של מר קמנזו, כשבוע לאחר שהוזהר כי שווק ומכירה של דרכוני W.S.A, באופן בו הוא מציגו בפני לקוחות, כדרכון המאפשר שהייה חוקית בישראל, הינו בבחינת עבירה פלילית.

בעת שהותו בחו"ל, הזמין הנאשם דרכון, הנחזה לדרכון דיפלומטי של מדינת British West Indies (ת/4), וזאת ניתן ללמוד מן התאריך המוטבע על הדרכון. השם שבחר הנאשם להטביע על הדרכון הנדון, הנושא את תמונתו, הוא שמו של מר קמזו, האדם שבגללו נאלץ לעזוב את הארץ. מסביר הנאשם בעדותו בפני כי השם פשוט "**מצא חן בעיניי**".

הנאשם במעשיו אלו מכין לעצמו זהות בדויה כדי שיוכל להתחמק במידה וידיה הארוכות של משטרת ישראל יבקשו אותו בניכר, ואף מרחיק לכת ומכין לעצמו דרכון דיפלומטי אשר באמצעותו מקווה הוא להרחיק מעליו כל שוטר אשר יבקש אותו.

כך, כשהיה ברור לנאשם כי לא יוכל לחזור לארץ ולהמשיך בעיסוקו הנותן שירותי הגירה באמצעות דרכון W.S.A, חיפש דרך אחרת כדי להמשיך ולהרוויח כסף. עם חזרתו ארצה, ובעקבות חיפושיו האינטנסיביים במאגרי המידע באינטרנט הגיע לאתר באינטרנט המציג את עצמו כאתר של "**מדינת מלכיצדק**" (ראה עדותו של הנאשם עמ' 298 לפרוטוקול), כאשר כל אותה עת גם לאחר חזרתו ארצה, ועוד בטרם החל להנפיק דרכונים של "**מדינת מלכיצדק**", המשיך הנאשם לשווק דרכונים של W.S.A (ראה פעילותיו באישומים מס' 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12).

כאמור משהגיע הנאשם בחיפושיו לאתר של "**מדינת מלכיצדק**" יצר הוא קשר באמצעות האינטרנט עם נציגי האתר ו/או המדינה ולאחר שהידק את הקשר עם האנשים העומדים מאחורי האתר, החל להציג את עצמו בארץ כקונסול "**מדינת מלכיצדק**" ולפעול במסגרת סמכויות הנתונות לקונסול, הגם שלא הוכר כקונסול על ידי מדינת ישראל. בין השאר הנפיק דרכונים ונתן שירותי הגירה, הפעם ל"**מדינת מלכיצדק**".

על רקע דברים אלו, יש לדון בשאלות המתעוררות לצורך הכרעת הדין.

העבירה העיקרית המיוחסת לנאשם הינה עבירה של קבלת דבר במרמה. עבירה זו מיוחסת לנאשם הן בנוגע למעשים הנוגעים לשווק דרכונים של ארגון W.S.A והן ביחס להנפקה ומכירה של דרכונים של "**מדינת מלכיצדק**".

לשם נוחות הדיון, אתייחס בהכרעת הדין לפרק הדין בנושא שווק דרכוני W.S.A בנפרד מהפרק הדין בנושא הנפקת דרכוני "מדינת מלכי צדק".

קבלת דבר במרמה

12. W.S.A :

האישום העיקרי המיוחס לנאשם הינו אישום של קבלת דבר במרמה (אישומים 12-2 ו-14). על פי אישומים אלו, טוענת המדינה כי הנאשם הציג בפני המתלוננים מצג שווא, באשר לארגון W.S.A ובאשר לתקפות הדרכונים ו/או תעודות הזהות ו/או מסמכים אחרים, אותם מנפיק הארגון והשימוש אשר ניתן לעשות בהם בארץ ו/או בעולם.

טוענת המדינה, כי הנאשם ידע היטב שמסמכים של ארגון זה אינם מוכרים לא בארץ ולא בעולם, וכי משמשים הם אך כמסמכים המשייכים את המחזיק בהם לארגון הנושא דגל של זכויות האדם ולא יותר מכך. בבחינת כרטיס "חבר מועדון" ולא יותר מכך.

(על הארגון ופועלו ראה ת/138).

בעדותו בבית משפט טען הנאשם כי, דרכון של W.S.A אותו שיווק לפונים אליו, אכן מהווה דרכון חוקי המאפשר שהייה במדינה ויש בו כדי לגבור על כל חוקי המדינה הטריטוריאליים.

הנאשם שם את להבו על סעיף 13 לאכרזה בדבר זכויות האדם, וביקש להסתמך על האמור בו.

יחד עם זאת, הוסיף וטען כי הסביר ללקוחותיו כי לא כל המדינות מכירות בארגון זה ובתוקף הדרכון שמנפיק הארגון. בסיכומי טענותיו ויתר על הטענה בדבר תקפות הדרכון של ארגון W.S.A, ומיקד את טיעוניו במהות ההסברים אותם נתן ללקוחותיו. במילים אחרות, הסכים הוא לכך כי אין בדרכון של ארגון W.S.A כדי להקנות אזרחות ו/או זכאות לשהייה חוקית במדינה כלשהי.

הגם הסכמה זו של הנאשם, מצאתי לנכון להתייחס במספר מילים לטענותיו המבוססות על סעיף 13 לאכרזה בדבר זכויות האדם.

חוקיות הדרכון של W.S.A

סעיף 13 לאכרזה קובע:

Movement and residence within the borders of each "1. Every one has the right to freedom of state.

2. Every one has the right to leave any country, including his own, and to return to his country.

סעיף זה, כמו לאכרזה כולה, אין תוקף משפטי מחייב, וזאת הגם שהתקבלה בהחלטה של העצרת הכללית של האו"ם. כל זאת מאחר, שאין מדובר באמנה שאושררה על ידי מדינת ישראל או מדינה כלשהי. (ראה ספרו של פרופ' י. דינשטיין "המשפט הבינלאומי האל מדינת" כרך חמישי עמ' 122 – 127).

בפתח האכרזה נכתב במפורש כי האכרזה באה לקבוע, רמת התנהגות אידיאלית שלקראתה נדרשות המדינות לחתור.

גם אם יאמר, כי האכרזה נקלטה בארץ מכח משפט מנהגי, עדין סבורתני כי כפופה היא לחוקים הפנימיים של מדינת ישראל כמו גם של מדינות אחרות. כך, כאשר מדינה בוחרת להצטרף לאמנה מסויימת היא עושה זאת על דרך הצטרפות או אישורו. כאשר מבקשת מדינה לאמץ אכרזה כלשהי של עצרת האומות היא עושה כן בדרך של חקיקה מקומית. (ראה ספרו של דינשטיין לעיל וכן [ב"ש \(י-ם\) 1545/97](#) [היועץ המשפטי לממשלה נ' פלוני תק-מח 98 \(3\)](#), 4 וכן [בג"צ 785/87 עבד אל נאצר נ' מפקד כוחות צה"ל פ"ד מב \(2\), \(4\)](#)).

בנוסף, קריאה מקרוב של סעיף 13 לאכרזה מלמד שאין בו את אשר מבקש הנאשם לייחס לו. סעיף קטן 1 לסעיף 13 לאכרזה עוסק בזכאות של אדם הנמצא בתחומיה של מדינה לנוע באופן חופשי בגבולות המדינה שלו ולא עוסק כלל בזכות לבחור מקום מגורים ולשהות שם כדין.

סעיף קטן 2 לסעיף 13 לאכרזה, עוסק בזכות לעזוב כל מדינה בה הוא שוהה, לרבות מדינתו, כמו כן לחזור למדינתו. אין הסעיף עוסק בזכות להכנס לכל מדינה בעולם, כטענת הנאשם.

ניתן לומר כי, חופש התנועה בו, דוגלת עצרת אומות המאוחדות בסעיף 13 לאכרזה, הינו עקרון יסודי, ואף מדינת ישראל בחרה להכיר בזכות יסודי זו [בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו](#).

[סעיף 5 לחוק קובע:](#)

"אין נוטלים ואין מגבילים את חירותו של אדם במאסר, במעצר, בהסגרה או בכל דרך אחרת."

[סעיף 6 לחוק מסדיר יציאה מישראל וכניסה אליה וקובע:](#)

"(א) כל אדם חופשי לצאת מישראל.

(ב) כל אזרח ישראלי הנמצא בחו"ל זכאי

להכנס לישראל. "

לכאורה מאמץ [סעיף 6 לחוק כבוד האדם וחירותו](#) את האמור בסעיף 13 לאכרזה. אך מכאן ועד למסקנה אליה הגיע הנאשם לפיה, זכאי כל אדם להיתר שהייה בכל מדינה ומעבר חופשי ממדינה למדינה הדרך עוד ארוכה.

כל מדינה במסגרת ריבונותה מסדירה בחקיקה פנימית שלה עצמה את נושא התושבות והאזרחות, כמו גם מפקחת מקרוב על הנכנסים ועל השוהים בתחומי הריבונות שלה. חלק מתפקידיה של המדינה הוא

לדאוג לשלומם ובטחונם של אזרחיה ותושביה כמו גם לצביון החברתי אותו היא מבקשת לשמר לעצמה. תפקיד זה מתבצע בין השאר בדרך של פיקוח על הנכנסים לתחומי ריבונותה והשוהים בתוכה.

פתיחת גבולות באופן גורף ובלתי מבוקר עלול להביא לאובדן שליטה מוחלט של המדינה על השוהים בתחומה. כך יכולים ארגוני טרור למיניהם לשלוח זרועותיהם לכל מדינה ומדינה מבלי שיש לשלטון או לריבון המקומי דרך לפקח או למנוע טרור בתחומיה.

לפיכך נמצא בסעיף 29 לאכרזה הוראה המתירה למדינות להגביל בדין הלאומי את הוראת סעיף 13 לאכרזה בדבר זכויות האדם, וזאת כאשר הדבר דרוש למטרת:

1. כיבוד זכויות אדם של אחרים;
 2. מוסר;
 3. סדר ציבורי;
 4. רווחת הכלל –
- (ראה עמ' 143-142 לספרו של דינשטיין)

כך יש לקרוא את האכרזה יחד עם הסכם בינלאומי משנת 1966 בדבר: "International Covenant on Civil and Political Rights" העוסק בחופש התנועה אך מאפשר למדינות להגבילו בתנאים מסויימים.

על כן, ולאור האמור לעיל, טוב עשה הנאשם כאשר זנח טענתו זו בדבר תקפות הדרכון של ארגון W.S.A על בסיס סעיף 13 לאכרזה. שכן, אין הדרכון של ארגון W.S.A מהווה משום תחליף לדרכון מדינתי, או משום פתרון הגובר על ההסדרים החוקיים של כל מדינה ומדינה באשר לחוקי ההגירה שלה.

הנאשם הודה כי הדרכון של ארגון W.S.A יש בו כדי להעניק הגנה על זכויות האדם לכל האוחז בו. וכי מהווה הוא אמצעי לדרוש את זכויות האדם, אך לא יותר מכך. (ראה עמודים 319 – 324 לפרוטוקול).

בהמשך אף מודה הנאשם כי לכל אדם יש זכויות מכח הכרזת האו"ם על זכויות האדם גם מבלי שיאחז בדרכון של ארגון W.S.A (עמ' 324 לפרוטוקול).

הודאתו זו של הנאשם תומכת בעדותו של **מיקי בבלי**, אשר הסביר כי, אין במסמכים אלו כדי להקנות זכויות של אזרח או תושב, או כדי לאפשר תנועה חוקית בין מדינה למדינה.

על ארגון W.S.A והנפקות של מסמכיו ניתן ללמוד גם מעדותו של **מר מיקי בבלי** (ע.ת. מס' 1), שהינו נציג האומות המאוחדות, הנציב העליון לפליטים, בישראל.

עדותו של **מיקי בבלי**, היתה עדות מפורטת ומדויקת. לדבריו הדרכונים של W.S.A, אותם שיווק הנאשם לפונים אליו, אינם מהווים מסמכי מעבר בין מדינות ואינם מוכרים על ידי המדינות השונות. כן גם הסביר **מר מתתיהו הכהן** (ע.ת. מס' 2), אשר כיהן בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום כראש החטיבה הקונסולרית במשרד החוץ.

נמצא כי, מדובר בארגון המציג את עצמו כארגון המגן על זכויות אדם, אך אין הוא בבחינת רשות המוסמכת להנפיק דרכונים, המעניקים אזרחות או היתר שהייה של אדם במדינה כלשהי.

כך לאחר חקירה נוקבת של התובעת, הודה הנאשם כי ידע שהדרכון של W.S.A הינו דרכון בעייתי (עמ' 319 לפרוטוקול) ושהארגון מזהיר הן באתר האינטרנט והן בדרכון גופו אותו הוא מנפיק, והן בשאלונים

המופנים אליו (ת/84 ות/124 ות/139), כי הארגון אינו אחראי לכך אם הדרכון לא יכובד על ידי המדינות. (ראה עמ' 320 לפרוטוקול).

על ידיעת הנאשם, באשר לתקפותו של דרכון W.S.A, ניתן ללמוד גם ממכתבים שכתב הנאשם בשנת 1998 ואשר נמצאו במחשב שנמצא ברשותו (ת/137). ממכתבים אלו ניתן ללמוד כי הנאשם הוזהר על ידי הגב' בתיה כרמון, ממשרד הפנים, כבר בשנת 1998, כי הדרכון של ארגון W.S.A אינו תקף וכי אם ימשיך בפעילותו יפתח לו תיק פלילי.

הגם אזהרה זו, יודעים אנו, לאור המפורט באישומים 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, כי הנאשם המשיך לתת שירותי הגירה והנפקת דכונים של ארגון W.S.A ביודעו מפורשות כי דכונים אלו חסרי תוקף הם.

גם מאמרותיו במשטרה, ניתן ללמוד כי הנאשם ידע שהדרכון של ארגון W.S.A הינו דרכון בעייתי. כך חוזר ואומר הנאשם בהודעותיו (ת/124, ת/129, ת/131, ת/132) כי הוא יודע בוודאות שהדרכון הזה הוא בעייתי וכי משרד הפנים בישראל אינו מכיר בדרכון של ארגון W.S.A ואף יודע כי יש מדינות בעולם שעלולות שלא לכבד את הדרכון ויודע כי המדינות אינן חייבות להכיר במסמכים של ארגון W.S.A כי הדרכון הוא בעייתי מאוד.

על רקע דברים אלו, ומקום שניתן ללמוד, אף מדבריו של הנאשם, כי אין בדרכון של ארגון W.S.A ולא כלום כדי להוות תחליף לדרכון של מדינה, כי אם לכל היותר מהווה הוא אישור להשתייכות לארגון הקורא להגנה על זכויות האדם, בבחינת כרטיס מועדון המשייך את המחזיק בו לארגון W.S.A. נשאלת השאלה מה היו הדברים אותם הסביר והציג הנאשם בפני הלקוחות אשר באו לקבל מידי שירותי הגירה למדינות אחרות ו/או הסדרת שהייה בתחומי מדינת ישראל. האם התגבשו דבריו, הסבריו ומעשיו לכדי עבירה של קבלת דבר במרמה?

כוונת המרמה

עבירת ה"מרמה" מוגדרת [בסעיף 415 לחוק העונשין](#) כדלקמן:

"המקבל דבר במרמה, דינו – מאסר שלוש שנים, ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו – מאסר חמש שנים."

יסודות העבירה הינן אלו:

"המקבל" – קבלת דבר הן בשביל הטוען במרמה והן בשביל אחר באמצעות טענה כוזבת.

סעיף 414 לחוק העונשין מגדיר את היסודות האחרים כדלקמן:

"דבר" – מקרקעין, מיטלטלין, זכות וטובת הנאה.

"במרמה" – טענת עובדה בענין שבעבר, בהווה או בעתיד, הנטענת בכתב, בעל פה או בהתנהגות, ואשר הטוען אותה יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת.

כאשר יש צורך בקשר סיבתי בין קבלת הדבר למרמה.

על מצג השווא ודברי המרמה של הנאשם בפני הפונים אליו, ניתן ללמוד כאמור מעדויות המתלוננים, אשר העידו בפני.

מעדויות המתלוננים, מתקבלת התמונה לפיה פנו הם לקבל את שירותיו ו/או יעוצו של הנאשם לצורך הגירה חוקית לארץ נכר או כדי להכשיר באופן חוקי את שהייתם בארץ.

בני הזוג **מיכאלוב** (ע"ת מס' 22 + ע"ת מס' 23) (**אישום מס' 9**), סיפרו בעדותם במשטרה (אשר שימשה עדות ראשית) (ראה ת/156, שורה 6; ת/157, שורות 7-8, וכן שורות 16-18). כי הגיעו למשרדו של הנאשם לאחר שראו את המודעה שפירסם בעתון ובה הציע שירותי הגירה. הם ביקשו להגר לקנדה באותה עת וקיבלו ממנו יעוץ שעיקרו נגע ליתרונות אותם מקנה הדרכון של W.S.A. ומתוך שנתנו אמון מלא להסבריו שילמו לו תמורה בגין היעוץ.

ראובן שפיטבאן (ע"ת מס' 12) (**אישום מס' 8**), (בעמ' 125, 129 ו-130 לפרוטוקול) מספר בעדותו כי הגיע יחד עם המתלוננת אלה מלישבה אל משרדו של הנאשם, בעקבות מודעה בעתון בה נכתב כי הוא מסדיר אישורי שהייה בארץ עד לתקופה של 3 שנים. לדבריו, ביקשה ידידתו אלה מלישבה להסדיר את שהייתה בארץ באופן חוקי. כאשר פנו אל הנאשם הוא הסביר להם כי הדרכון של W.S.A. יאפשר לאלה לשהות בארץ לתקופה של 3 שנים ולאחר מכן ניתן יהיה להאריך את שהייה לעוד 3 שנים נוספות.

לדבריו, הנאשם אף הסביר להם כי עם הדרכון ניתן יהיה לקבל את כל הזכויות, דהיינו לפתוח חשבון בנק, להיות חבר בקופת חולים וכדומה.

טוען ב"כ הנאשם בסיכומי טענותיו כי בענין זה קיבל מהלקוחות שיק בטחון ע"ס 3,000 ₪ אשר אין לראות בו כ"דבר", בבחינת יסוד העונה על עבירת קבלת דבר. טענה זו יש לדחות על הסף לאור הודאת הנאשם בקבלת הכספים בכל האישומים (עמ' 8 לפרוטוקול). לפיכך לא התעמקה התביעה להוכיח יסוד זה. אך גם לגופו של עניין סבורתני כי יש לראות בשיק בטחון כעונה על הגדרת היסוד "דבר", שכן הינו בבחינת זכות אותה יכול האוחז בה לממש.

עדותו של **סרגיי איבשצנקו** (ע"ת מס' 30) (**אישום מס' 7**) (בעמ' 251 לפרוטוקול), המספר כי הגיע אל הנאשם בעקבות מודעה בעתון. לדבריו, ביקש הוא להגר לקנדה והנאשם הציע לו את הדרכון של אזרח העולם (W.S.A) אשר יקנה לו את הזכות להכנס לכל מדינה בעולם כאשר לגבי חלק מן המדינות יכול ותוצרנה בעיות אך לאירופה וקנדה הדרכון יתאים.

הנאשם דרש בתמורה לדרכון סך של 500 דולר.

סרגיי ביקש לחשוב על ההצעה ושילם לנאשם סך של 217 ₪ בגין היעוץ.

מעדותה של **אלה שקולניקוב** (ע"ת מס' 4) (**אישום מס' 4**) (עמ' 157 לפרוטוקול) עולים דברים דומים.

הנאשם הבטיח לה דרכון שיאפשר לה להתגורר היכן שתמצא. הבטיח לה דרכון בינלאומי.

הגב' שקולניקוב אשר ביקשה להגר לגרמניה נתנה בנאשם אמון מלא ושילמה לבקשתו \$500 וכן מסרה לידי טבעת יהלומים בשווי \$1200 וכן 3 תמונות מקוריות של צייר איטלקי. היא חתמה מולו על הסכם למתן שירותי הגירה והמצג וההתנהלות שהציג בפניה הנאשם נטעו בה את האמונה כי יש על מי לסמוך. תחושה אשר התבדתה עד מהרה. הגב' שקולניקוב אמנם יצאה את הארץ בדרכה לגרמניה, אך תחת האפשרות של טיסה ישירה לגרמניה, דאג הנאשם להטיסה לאוקרינה שם שהתה פרק זמן כלשהו כשהיא נעזרת לצרכי מגורים באחיה, וחזרה לישראל מבלי שהנאשם מסדיר את הגירתה לגרמניה.

הסניגור ביקש להדגיש בעניינה של הגב' שקולניקוב כי היא חתמה על חוזה לקבלת שירותי הגירה כאשר שווק הדרכון והספקתו הינו חלק מזערי בחוזה האמור.

אמנם, מקום בו החתים הנאשם את המתלוננים על חוזה למתן שירותי הגירה, הצליח במרמה לגבות מהם סכומי עתק, כשהוא מכניס אותם להרפתקאה שיש לה התחלה אך אין לה סוף. אך את הגב' שקולניקוב ענין דבר אחד – הגירה חוקית. לא ענין אותה כיצד הנאשם מסדיר את הדבר, מאחר ולא הבינה בנושא דבר, כל שביקשה הוא להגיע לגרמניה באופן חוקי ולשהות שם באופן חוקי. על כן, נסיונו של הנאשם להתחכם ולהפריד בין "שירותי ההגירה" לבין הספקת "דרכון" לא ימצא מקומם כאן. ההבחנה יש בה כדי להסביר את הפערים במחירים אותם גבה ממנה בשונה מלקוחות אחרים אך לשם מהות העבירה של קבלת דבר במרמה אין בכך דבר כי אם להעצים ולהחמיר את נסיבות ביצוע העבירה. שכן אילו ידעה הגב' שקולניקוב כי דרכון W.S.A לא יאפשר את הגירתה החוקית לגרמניה ואילו היו מוסברים לה הדברים כאשורם ספק אם היתה יוצאת להרפתקאה המפוקפקת ממנה חזרה עם חסרון כיס ניכר.

עדויות של **אולג שקולניקוב** (ע.ת. מס' 15) (**אישום מס' 4**) (ת/69) (עמ' 1 שורות 28-19 לפרוטוקול).

מחזקת את עדותו של אמו הגב' שקולניקוב.

עדויות של **הגב' לובוב קורנשטיין** (ע"ת מס' 16) (**אישום מס' 12**) (ת/70) (עמ' 1, שורות 26-21 לפרוטוקול) – המספרת כי פנתה אל הנאשם כי יסייע בידה להסדיר את כניסותיה לרוסיה שם מתגורר בנה. כך הציג לה את הדרכון של אזרח העולם, באמצעותו תוכל, לדבריו להכנס באופן חופשי לרוסיה. הגב' קורנשטיין שילמה לנאשם סך של \$1300 בתמורה לדרכון אותו הזמינה.

גם חברתה **הגב' יקטרינה שגין** (ע"ת מס' 17) (**אישום מס' 12**) (עמ' 176 לפרוטוקול) מחזקת את דברי הגב' קורנשטיין.

הגב' שגין ביקשה לסייע לחברתה הגב' קורנשטיין והם פנו יחדיו אל הנאשם כדי לברר את תוכן פרסום המודעה.

לדבריה, הנאשם הסביר להם כי באמצעות דרכון אזרח העולם (W.S.A) ניתן להכנס לכל מדינה בעולם ולהשאר שם כמה זמן שהאדם רוצה (עמ' 177 לפרוטוקול).

היא גם הודתה כי הנאשם הסביר להם כי הדרכון כפוף לחוקים של המדינה וזה נותן פתרון להשאר יותר זמן במדינה, יחד עם זאת נמצא כי כאשר העמיקה לחקור אודות הדרכון המשווק ויכולת השימוש בו, שכן חשדה כי מדובר במרמה, סולקה בבושת פנים ממשרדו של הנאשם. (ראה ת/73 ו-ת/74).

מעדותו של **מנבל פטרוסיין** (ע"ת מס' 25) (**אישום מס' 3**) (עמ' 211 לפרוטוקול) עולים דברים דומים. גם הוא נשבה בקסם ההסברים, גם הוא הצמא לחיים חדשים בניכר – בצרפת- מוכן היה לשלם כל מחיר כדי לזכות באותו מסמך נכסף אשר יאפשר לו זאת. וכך רוכש הוא את הדרכון "אזרח העולם" (W.S.A) כאשר מודה הוא כי שמע על כך קודם לכן מחבר אשר סיפר לו על הדרכון ועל כך היה לו קל לקבל את דבריו של הנאשם. אך המצג שהציג בפניו הנאשם מחזק בו את תחושת הבטחון והוא רוכש את הדרכון בתמורה כספית.

חיזוק לעדויות אלו, ניתן למצוא בעדויות חיצוניות כגון מודעות שפרסם הנאשם בעתונים בשפה הרוסית (ת/115, ת/18 ו-ת/21) בהם הוא מבטיח לפונים אליו הגירה למדינות שונות בצורה חוקית, שהייתה חוקית באותן מדינות כולל ישראל והכל באמצעות דרכון W.S.A המאושר ומוכר על ידי האו"ם.

כמו כן, הבטיח הנאשם לפונים אליו ליווי משפטי צמוד.

גם מעדויות הנאשם עצמו, ניתן למצוא חיזוקים ותמיכה לעדויות עדי התביעה.

כפי שצינתי לעיל, הנאשם בעדותו בביהמ"ש, מסר עדות מתחמקת ומתוחכמת כשהוא סותר את דבריו פעם אחר פעם ומתחמק מלענות לשאלות הנוקבות שהוצגו בפניו על ידי התובעת, אודות ההסברים שנתן ללקוחותיו.

כך, בעדותו במשטרה, כלל לא הזכיר את קיומו של אדם בשם בוריס איתו עבד, ואף לא הזכיר את העובדה כי כבר בשנת 1997, עוד לפני צאתו לחו"ל, שווק דרכונים של ארגון W.S.A. רק לאחר חקירה נוקבת של התובעת אליו, הודה כי אכן שווק דרכונים של ארגון W.S.A. עוד לפני צאתו לחו"ל.

כאשר עומת עם מסמכים הסותרים את גרסתו, המציא טענות חדשות וטען כי דבריו לא נרשמו כראוי בתחנת המשטרה, כי חקירותיו נעשו בשפה העברית ולא בשפה הרוסית בה הוא שולט.

גם מהודעות הנאשם, בתחנת המשטרה, ניתן למצוא תמיכה לגירסאות המתלוננים, כך:

בהודעתו (ת/116), עמ' 2 שורות 15 – 17 בשלב בו עוד שיתף פעולה עם חוקריו אומר הנאשם: "מה שאמרתי לך שעם הדרכון של W.S.A. ניתן לחיות במדינת ישראל – זה נכון, לדרכון יש תוקף על סמך חוקים בינלאומיים".

בהודעתו (ת/120), עמ' 2 שורות 17 ואילך אומר הנאשם: "משתמשים בדרכון זה תוך העברת גבולות בהתאם לסעיף 1 של סעיף 13 לאמנת האו"ם וכן כדי לחיות במדינות שהן חברות באו"ם. על סמך זה ניתנת על ידי W.S.A. זכות הקיום במדינה בה שוהה מחזיק הדרכון. חוץ מזה קיימת ויזה בינלאומית בכדי שמחזיק הדרכון יוכל לצאת את הארץ בה הוא נמצא".

בהודעתו (ת/122), עמ' 2 שורות 18–20 ביחס למתלוננת מלישבע אלה (אישום מס' 8) אומר הנאשם: "עם הדרכון המשוחזר היא תוכל לעזוב את הארץ כחוק ומשרד הפנים יאשר לה לעזוב את הארץ או לחילופין תוכל לפנות לשגרירות אוסטרליה ולקבל סטטוס של פליטה".

בעמ' 4 שורות 15 – 18 להודעה, אומר הנאשם: "באמצעות דרכון זה אותם אנשים יוכלו לדרוש את זכויותיהם בכל מקום בעולם איפה שהם נמצאים וזכויותיהם הם – כניסה לארץ, שהות בארץ ויציאה מהארץ".

בעמ' 10 שורות 4 – 5 להודעה, אומר הנאשם ביחס ללובוב קורנשטיין: "אמרתי לה שישנם הרבה אנשים שחיים עם דרכון זה בחו"ל".

בהודעתו (ת/128), עמ' 1 שורות 10 – 15, אומר הנאשם: "יכולים להגיד לי תודה על זה שנתתי להם דרכון של W.S.A. וגם דאגתי להגירתם".

עמ' 1 שורות 24 – 27 להודעה, אומר הנאשם: "אני מסביר לאותו אדם על הדרכון של W.S.A. ומציע לו את הדרכון של W.S.A. ומסביר כי להיות עם דרכון של W.S.A. מוטב מאשר להיות בלתי חוקי במדינה. הדרכון שאדם יקבל ישמש אותו באופן זמני לתקופה של עד שלוש שנים".

עמ' 2 שורות 9 – 14 להודעה, אומר הנאשם: "באמצעות הדרכון של W.S.A. ניתן לחיות חוקית בארץ ואחר כך בסופו של דבר באמצעות הדרכון של W.S.A. לצאת מישראל בדרך חוקית".

בהודעתו (ת/29), שורות 23-24, אומר הנאשם: "הדרכון נותן את הזכות לחיות בארץ ישראל כמו כל מדינה אחרת בעולם לשלוש שנים".

בעמ' 2 להודעה, שורות 4 – 5 אומר הנאשם: "הדרכון נותן לפתוח עסק".

עמ' 3 להודעה, שורה 7, אומר הנאשם: "משרד הפנים מכיר בדרכון W.S.A".

עמ' 7 להודעה, שורות 19 – 21 אומר הנאשם: "אפשר לצאת עם הדרכון מישראל לאוסטרליה מבחינת משרד הפנים".

עמ' 12 שורות 25 – 28, מסביר הנאשם שהדרכון W.S.A יהיה דרכון נוסף כי בקנדה חייבים שני דרכונים.

בהודעתו (ת/130), עמ' 3 שורות 15 – 16, אומר הנאשם: "דרכון W.S.A מקנה את הזכות לעבור ממדינה למדינה ולחיות בה בכל מדינה שבעולם".

בהודעתו (ת/132), עמ' 2 ו-3 חוזר הנאשם על דברים דומים.

כך גם בהודעתו (ת/133), עמ' 2 ו-12.

בעדותו הראשית בביהמ"ש טען הנאשם, כי הסביר לכל הפונים אליו כי באמצעות הדרכון של ארגון W.S.A הם יוכלו לקבל את כל הזכויות במדינה בה הם שוהים ולא יצטרכו ללכת לרופאים פרטיים. יחד עם זאת, טען כי ציין בפניהם, כי במקרים רבים שלטונות ישראל מתעלמים מהדרכון הזה אבל הבטיח להם כי הם יכולים לפנות אליו והוא יעשה כל מאמץ על מנת שזכויותיהם כאזרחי העולם יוכרו במדינת ישראל (עמ' 286 לפרוטוקול).

הגם דברים אלו, נמצא כי במענה לשאלות נוקבות של התובעת, הודה הנאשם כי הסביר להם כי הם יכולים באמצעות הדרכון של W.S.A לעשות ביטוח רפואי, לפתוח חשבון בנק ואף לשכור דירה שכן הדרכון מעניק להם את הזכויות ונותן להם זכות לחיים חדשים (ראה דבריו בעמ' 323-324 לפרוטוקול). במילים אחרות ניתן לומר כי הנאשם נטע בהם את אותה תחושת בטחון אותה חיפשו כי הדרכון יהווה עבורם מענה חוקי לשהייה בארץ או להגירה לחו"ל.

המתלוננים, אשר מסרו עדות בביהמ"ש, לא עומתו באופן ישיר עם גירסת הנאשם, לפיה אמר להם, לטענתו, כי הוא לא יכול להתחייב שהמדינות יכירו בתוקפו של הדרכון. הימנעות חקירת העדים בנקודות מחלוקת חשובות אלו, יש בה כדי לחזק את גירסת המתלוננים לפיה לא קיבלו הסבר מקיף וכולל באשר לתקיפותו של דרכון W.S.A.

החקירות הנגדיות שביצע הסניגור למתלוננים, היו בדרך של הצגת שאלות מתוחכמות ומורכבות. יש לקחת בחשבון, כי מרבית המתלוננים הינם עולים חדשים ממדינות חבר העמים ו/או רוסיה אשר דיברו את השפה הרוסית ומרביתם אנשים מבוגרים אשר התקשו לעקוב אחר קצב החקירה של הסניגור. מרביתם, אנשים פשוטים אשר עצם עמידתם על דוכן העדים היה מבחינתם בבחינת אירוע מרגש ומבלבל.

לפיכך, כאשר הציג בפניהם הסניגור, שאלה מתוחכמת כגון: "האם הוא אמר לכם שהדרכון כפוף לחוקים אחרים?" לא היה בכך כדי להציג את השאלה בצורה בהירה וישירה בפני הנחקר על דוכן העדים. מן הראוי היה כי תוצג שאלה ישירה ונוקבת כגון: האם אמר לכם הנאשם כי לדרכון אין ערך והוא אינו חוקי בכלל?.

מכל הדברים לעיל ניתן לסכם ולומר, כי הנאשם הציג בפני הפונים אליו מצג שווא כשהוא מסביר להם את אשר מבקשות אוזניהם לשמוע, בידעו כי הדברים אותם הוא אומר להם אינם אמת, או כל האמת ואף לא האמין באמיתות דבריו. הנאשם ידע, כי הדרכון של ארגון W.S.A הינו של ארגון היוצא להגנת זכויות אדם אך אין בו כל תוקף חוקי לא על פי חוקי מדינת ישראל ולא על פי חוקי מדינות אחרות, ואין בו כדי לסייע בידי אדם המבקש להפוך את שהייתו במדינה כלשהי לשהייה חוקית.

כוונת הנאשם, היתה כוונה של בצע כסף וזאת ניתן גם ללמוד מסכומי הכסף הגבוהים בהרבה מהמחיר שגבה הארגון להנפקת הדרכונים של ארגון W.S.A.

בעוד שארגון W.S.A מפרסם כי עלותו של דרכון מסתכמת בסך \$150 (ועל כך אין חולק), גבה הנאשם מהמתלוננים השונים סכומי עתק של מאות ואלפי דולרים.

לטענתו, גבה את הסכומים בגין מתן שירותי הגירה כוללים, ולא רק בגין הנפקת הדרכונים. לדבריו, בגין הנפקת הדרכונים גבה סכום של \$500 בלבד כאשר יתרת הסכומים היתה בגין שירותי ההגירה שכללו מחירי טיסות לחו"ל, שהייה בבתי מלון וכיוצ"ב.

וכאשר נשאל מדוע גבה \$500 לדרכון ולא \$150 השיב כי ההפרש נועד לכסות את שירותי הדוור והיעוץ שנתן. אלא, שלא ניתן לקבל את גירסתו זו של הנאשם.

הסבריו אלו של הנאשם הינם בבחינת התחכמות, דרך המלווה את אורכות חייו. שכן, אישומים 8 ו-11, מדברים על תושבים זרים, אשר ביקשו להסדיר את שהייתם במדינת ישראל. לכאורה ניתן לומר כי עלות השירותים אותם ביקשו מן הנאשם, הסתכמו בקבלת דרכון בלבד ללא טיסות ו/או העברות ו/או שהייה בבתי מלון. נמצא כי מהמתלוננת באישום מס' 8 (הגב' מלישבה) גבה הנאשם סך של 3,000 ₪ ומהמתלונן באישום מס' 11 גבה הנאשם סך של 3,200 ₪.

גם אם יתורגמו סכומים אלו למטבע הדולר האמריקאי, נמצא כי סכומים אלו מגיעים לכ- \$750 כערך, ביום תשלומם. הפקעת מחיר זו, יש בה כדי ללמד על כוונת הנאשם לרמות ולהתעשר על חשבון האנשים התמימים שביקשו את עזרתו. כך גם באשר לעלות הדרכון של W.S.A. מקום שגובה הארגון סך של \$150 לא הונח בפני הסבר מצד הנאשם אשר יש בו כדי להצדיק עלות בשעור של פי 3 מעלות הארגון לצורך כיסוי הוצאות דוור.

אשר לאחרים אשר ביקשו להגר לחו"ל ושילמו אלפי דולרים בגין כך. (אישום 3, 4, 12) הרי שפרט לגבי שקולניקוב (אישום 4) אשר הוטסה לאוקריינה וחזרה ארצה בבושת פנים, איש מהאחרים לא קיבל שירותים המצדיקים את העלות הגבוהה ששילמו. גם הגב' שקולניקוב שהוטסה לאוקריינה ואשר שילמה כ-2,200 דולר לא קיבלה תמורה.

את כל הפונים אליו, ענין דבר אחד - הגירה חוקית לארץ אחרת. והנאשם תפר את מתן השירות לכאורה בכסות חוקית של חוזה מסודר ומתן דרכונים, אשר הכל היה בבחינת כזב.

קבלת כספים בסכומים מופקעים אלו יש בה כדי לקשור את מרכיב קבלת הדבר במרמה.

על כוונת המרמה ניתן אף ללמוד ממצג השווא שהציג הנאשם בפני חלק מן המתלוננים, כשהוא עושה הכל כדי לגרום לאנשים, אשר פנו אליו, לחשוב כי מולם יושב עו"ד ובעל מקצוע מומחה המתמחה בענייני הגירה וזאת כדי לחזק את האמון של הפונים אליו.

הנאשם טען, כי לא הציג את עצמו בפני אף לא אחד מן הפונים אליו כעו"ד ואם טעו המתלוננים לחשוב כי בפניהם יושב עו"ד הרי זו טעות שלהם, שאין בה כדי לבסס את יסודות המרמה אותם מבקשת המדינה לייחס לו או את יסודות העבירה של התיימרות כבעל סמכות.

מחומר הראיות שהוצג בפני, אכן ניתן להגיע למסקנה כי הנאשם בהתנהגותו ובמצגים אותם הציג בפני הפונים אליו עשה כל שלעיל ידו כדי להציג את עצמו כעו"ד או כבעל מקצוע מומחה. דברים אלו, אליהם אתייחס מלמדים אף הם, על כוונת המרמה שהיתה נחלת מחשבתו ומעשיו של הנאשם.

כך ניתן ללמוד מעדותו של ראובן שפטיבאן (עמ' 125 לפרוטוקול) כי הנאשם הציג את עצמו בפניו כעו"ד והציע לידידתו אלה מלישבע לרכוש דרכון של ארגון W.S.A.

גם ראיות נסיבתיות אחרות שהובאו בפניי מלמדות ומחזקות את עדותו של ראובן שפטיבאן כמו גם של מוחמד בדראן (אישום מס' 17) ובת זוגתו נועה חזי כי הנאשם הציג את עצמו בפניהם כעו"ד. זאת ניתן ללמוד מהדברים הבאים:

בדרכון W.S.A של הנאשם עצמו, נרשם כי הנאשם הינו עו"ד (ת/1 א').

הנאשם כתב מכתבים והציג את עצמו כעו"ד (ת/114).

במשטרה לשאלת החוקר, באשר לעיסוקו ציין, כי הינו לומד משפט בינלאומי באופן עצמאי (ת/135). ואף מציין (הודעה ת/121 עמ' 7) כי רואה הוא את עבודתו כעבודת עו"ד ואף הוא בעצמו נתן ליווי משפטי (בהודעה ת/133 עמ' 5 שורה 5).

אין חולק כי הנאשם במשרדו ולצורך עיסוקו השתמש בסרט אדום בדומה לסרט המשמש נוטריון ובמדבקה אדומה וחותרמת לחץ הדומה לזו של נוטריון (ת/77).

הנאשם, לבש באופן די סדיר חולצות לבנות עם סמל של לשכת עו"ד ולפחות בשתי הזדמנויות שקיימות ראיות לגביהן. האחת בעימות שנערך עם ראובן שפטיבאן (ביום 15.4.01) ובחקירתו במשטרה (ביום 18.4.01) כשהוא טוען שהבד של החולצה שנמכרת על ידי לשכת עו"ד הוא בד נעים מכל בד של חולצה אחרת. זה המקום לציין, כי גם הופעותיו בבימ"ש היו הופעות מסודרות בהם הקפיד להופיע כשהוא לבוש בחליפה וקושר לצווארו עניבה ולא אחת לובש חולצה לבנה עם סמל של לשכת עו"ד.

הנאשם, היה מודע לכך כי יש בהופעתו זו כדי להטעות את הלקוחות הפונים אליו, ואף ציין בהודעתו כי יתכן והלקוחות חשבוהו לעו"ד אך הוא לא טרח לתקן אותם (ת/133).

גם האנשים אשר לא הונפק להם דרכון ושילמו כסף בעבור היעוץ בלבד, רומו על ידי הנאשם, שכן הנאשם מקבל מפונים אלו כספים בעבור יעוץ שיקרי שנתן להם בעניין יתרונותיו של דרכון W.S.A והשימוש בו.

הנאשם, טען בסיכומיו כי את הכספים קיבל מהפונים עבור יעוץ בלבד, ואין לראות בקבלת תמורה עבור מתן יעוץ משום מעשה של קבלת דבר במרמה. אלא, שאין לראות כך את פני הדברים.

עצם העובדה כי הנאשם, קיבל פונים במשרדו ויעץ להם יעוץ שתוכנו של היעוץ שיקרי, ביודעו כי יעוץ זה אכן שקרי, בכך הוא גרם להם, לאותם אנשים, לשלם עבור יעוץ שאינו אמת.

אם היו יודעים הפונים כי היעוץ אותו הם מקבלים, הינו יעוץ שאינו אמת, או כי יעוץ כזב, יתכן ולא היו טורחים לבזבז את זמנם או את כספם ולא היו משלמים עבור היעוץ דבר.

הפונים אליו, סברו כי מקבלים הם יעוץ מאדם בר סמכא, עו"ד או מומחה ועל כן סברו בתום לב ובהגינות כי זכאי הוא לתמורה בגין היעוץ.

אין הדבר דומה לאדם ההולך לקוראת בקלפים ומבקש כי זה תספר לו על עתידו או עברו. במצב זה יודע הלקוח את מהות וטיב השירות אותו הוא מקבל ובידיו ההחלטה באם לבחור לקבלו אם לאו. במקרה דנן משלא מסר הנאשם לפונים אליו את האמת כולה בדבר השימוש שניתן לעשות בדרכון W.S.A נטל הוא מהם את היכולת להגיע להחלטה על בסיס מידע מהימן, ולפיכך יש לראותו כמי שקיבל דבר במרמה גם עבור שירותי היעוץ. במילים אחרות, בנסיבות אלו, בהן קיבל הנאשם תמורה עבור יעוץ כוזב, ביודעין, מהווים המעשים מענה על מרכיבי העבירה של קבלת דבר במרמה.

נקודה אחרונה העומדת לדיון נוגעת לבעיה כי לא כל המתלוננים באישומים שבפרק א' לכתב האישום מסרו עדות בביהמ"ש וזאת בשל קשיי התביעה לאתרים.

בנסיבות אלו, טען הסניגור כי התביעה לא הוכיחה כי המתלוננים הללו, אשר לא התייצבו, קיבלו הסבר כוזב מהנאשם. ובהעדר עדותם לא ניתן להרשיע את הנאשם באותם אישומים בהם לא העידו המתלוננים. (הכוונה לאישומים 2, 5, 6, 10, 11, 13 ו-14).

הסניגור, חזר וציין כי הודאתו של הנאשם התייחסה לעצם מתן היעוץ וקבלת הכספים. אולם השאלה אשר עמדה לדיון, והיא חשובה לעניין זה של העדר עדות כל המתלוננים, היא מה היה תוכן ההסבר אותו מסר הנאשם למתלוננים, שלא העידו.

לטענתו, אין להקיש מעדותם של מתלוננים שהעידו למקרים האחרים בהם לא מסרו המתלוננים עדות בבית משפט.

הנאשם, כופר כאמור בקיומם של יסודות התנהגותיים ונסיבתיים של עבירת קבלת דבר במרמה, אותה מייחסת המדינה לנאשם וטוען כי, אין בכדי "המעשים הדומים" כדי להוות אמצעי להוכחת המעשה הפלילי ונסיבותיו. לפיכך, סבור ב"כ הנאשם כי גם אם יבחר בית המשפט להעדיף את גירסת המתלוננים, אשר העידו, על פני גירסת הנאשם, עדין אין בכך כדי להוכיח את קיום היסודות ההתנהגותיים והנסיבתיים של העבירה ביחס לאותם אלו אשר לא התייצבו למסור עדות.

אכן מודעת המדינה לקושי זה, אך טוענת כי מקום שהודה הנאשם כי אכן המתלוננים היו לקוחותיו ונתן להם שירותי הגירה/יעוץ ו/או מכירת דרכונים אזי הגם שחלקם לא התייצבו למסור עדות, ניתן להסיק מעדויות האחרים ומכלל מסכת הראיות כי את אותם הסברים שנתן למתלוננים אשר העידו נתן גם למתלוננים אשר לא העידו.

הכלל, בדבר הוכחת מעשים דומים ושיטת ביצוע הוא כי, מקום שבית המשפט משתכנע, על פי טיעוני הצדדים, כי להוכחת "התנהגות דומה בעבר" או "שיטת ביצוע" שבה נקט הנאשם בעבר, יש משקל ראייתי של ממש להוכחת ביצוע העבירה נושא האישום – יתיר בית המשפט לתביעה להוכיח אותם "מעשים דומים" ואותה "שיטת ביצוע" הכל לפי העניין. (ראה ע"פ 265/64 יוסף שויביץ נ' היועץ המשפטי לממשלה יט (3) 421).

ככלל, "מעשים דומים" למעשה נושא האישום – אינם קבילים כראיה בשל כוחם להכתיים את הנאשם וליצור משפט קודם לחובתו. עם זאת, כאשר יש למעשים דומים כח ראייתי סגולי העשוי לתרום להכרעה

בשאלה רלוונטית מתיר הדין את הוכחתם. (ראה [ע"פ 595/95 פלוני נ' מדינת ישראל תק-על 96 \(2\) 551](#) וע"פ [4009/90 מדינת ישראל נ' פלוני](#) מז (1) 292).

מעשים דומים יכול שיחשבו גם מעשים דומים במסגרת כתב אישום אחד. כאשר אחד או יותר מהאישומים משמש כ"מעשה דומה" או כ"שיטת ביצוע" לעניינם של האישומים האחרים (ראה [ע"פ 648/77 קריב נ' מ"י](#) פד' לב (2) 745).

"מעשים דומים" יכולים שיתחלקו לשתי כתות – האחת "מעשים דומים" והשניה מעשים המשקפים "שיטת ביצוע". – מעשה של שיטה מבטא רמת דמיון מוחלטת בעוד שמעשה דומה מסתפק בדמיון כללי. לעניין כוחם הראייתי, מוגבל כוחו של מעשה דומה להשמטת הבסיס מתחת לטעות מקרית או העדר כוונה. בעוד שמעשה המשקף "שיטת ביצוע" מצביע על עושה המעשה הקודם כעושה המעשה נושא האישום (ראה יעקב קדמי, "על הראיות", חלק שני, 1999, עמ' 516). (ראה גם [ע.פ. 595/95](#) לעיל).

במילים אחרות "מעשה של שיטה" מבטא רמת דמיון מוחלטת של מאפיינים מיוחדים בעוד ש"מעשה דומה" מסתפק בדמיון כללי של תבנית המעשה הדומה למעשה נושא האשום.

לפיכך, בכל מקום שיש בכוחם הראייתי של "מעשים דומים" כדי להשמיט את הבסיס מתחת להגנה של העדר "מנס ריאה" תותר הוכחתם, על אף האיסור בדבר הוכחת "אופיו הרע" של הנאשם; ונראה כי אין המדובר אך ורק "בהשמטת הבסיס" – מתחת לטענה של העדר כוונה, אלא גם מקום שבו מבקשים להוכיח, פוזיטיבית, קיומה של כוונה או קיומו של רכיב נפשי מרכיביה, כגון ידיעה של עובדה. (ראה ספרו של י. קדמי "על הראיות" עמ' 517).

כאשר מדובר בעבירה שבוצעה תוך נקיטה בשיטת ביצוע מיוחדת במינה – שיטה שיש בה כדי לייחד את המבצע – יש בעובדה שבמקרה אחר, אותו נאשם ביצע עבירה תוך נקיטה באותה שיטת ביצוע ממש, כדי להצביע עליו כעל מבצע העבירה הנוכחית. שיטת הביצוע משמשת כמעין "כרטיס ביקור".

כך נקבע כי, ככלל דין הראיה בדבר "מעשים דומים" או בדבר "שיטת ביצוע" כדין ראיה נסיבתית שמשקלה הראייתי ייקבע בכל מקרה ומקרה עפ"י הנסיבות המיוחדות לו. יחד עם זאת, אין לשכוח כי כאשר מדובר ב"מעשים דומים" כוחם של המעשים הדומים מצומצם אך ורק להוכחת היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירה נושא האישום וכי רק הוכחת "שיטת ביצוע" משמשת הוכחה לזהותו של הנאשם כמבצע העבירה.

ומן הכלל אל הפרט. במקרה שבפני אין חולק באשר לזהותו של הנאשם כמי שנפגש עם המתלוננים, קיבל מהם כספים ונתן להם "שירותים". השאלה העומדת במחלוקת נוגעת למהות ההסבר אותו נתן הנאשם למתלוננים ולכוונת המרמה המיוחדת לו. בעוד שהנאשם טוען כי הסביר לכל לקוחותיו כי אין בדרכון של W.S.A כדי ליתן מענה מוחלט, מצאתי לנכון להעדיף את גירסת המתלוננים אשר העידו בפני, עדות אחידה לפיה קיבלו הסבר מן הנאשם, אשר היה בו כדי להטעות, כדי לטעת בהם את האמונה כי יש בדרכון של W.S.A כדי להסדיר את הגירתם לחו"ל או לאפשר להם לשהות בארץ באופן חוקי.

משהעדפתי את גירסת המתלוננים באישומים 3, 4, 7, 8, 9 ו-12 עדויות אשר חיזקו האחד את השני כמו גם זכו לחיזוקים מראיות חיצוניות נוספות, יש לראות בעדותם כעדות "למעשה דומה" לעניינם של

האישומים האחרים, בהם לא העידו המתלוננים. (ראה ע"פ 648/77 שמואל קריב נ' מדינת ישראל לב (2) 745).

דהיינו יש בכך כדי להוות ראיות להוכחת המצב הנפשי של הנאשם לעניין האישומים האחרים בכתב האישום בהם לא התייצבו המתלוננים למסור עדות.

סבורתני כי, הראייה בדבר מעשים דומים, המהווה ראייה נסיבתית, יש בה כדי לסייע לראיות האחרות הקיימות באשר לאישומים האחרים ויש בהם יחדיו כדי לבסס את הקביעה כי הנאשם ביצע את מעשיו לא מתוך טעות מקרית או העדר כוונה כי אם מתוך כוונה מלאה לרמות ולפיכך, יש בעדות זו למעשים דומים יחד עם הראיות הנוספות כדי לבסס את ההרשעה, גם באישומים בהם לא התייצבו המתלוננים למסור את גירסתם.

אסביר דברי – ניתן לבסס באופן חד משמעי את הקביעה העובדתית לפיה הנאשם מסר למתלוננים, אשר לא העידו, הסבר שהינו דבר מירמה בדבר השימוש האפשרי בדרכון W.S.A על הראיות הבאות:

1. הפרסום בעתונות המזמין את הקהל לקבל שירותי הגירה ו/או שהייה באמצעות דרכון W.S.A.
 2. הנאשם מסר גירסה אחידה באשר להסבריו לכל המתלוננים. אין הוא מיחד את גירסאותיו לגבי כל מתלונן ומתלונן.
 3. הנאשם בתחילת הדינוים נאחז בגירסה כי לדרכון של W.S.A יש תוקף בינלאומי ורק בשלב מאוחר יותר נאחז בגירסה אחרת. יש בגירסתו הראשונה כדי לחזק את המסקנה כי זה המצג שהציג בפני קהל לקוחותיו.
 4. ריבוי המקרים הדומים עליהם העידו המתלוננים, מהווה ראייה נסיבתית להוכחת המרכיב הנפשי של הנאשם בעבירת המרמה המיוחסת לו.
- בעדויות דומות אלו יש כדי לבסס את הקביעה כי הנאשם מסר את אותם הסברים לכל הפונים אליו, גם למתלוננים אשר לא העידו בפני, ועל בסיס מצג שווא זה שילמו הם לנאשם כספים, בין אם לצורך קבלת דרכונים, ובין אם לצורך קבלת יעוץ שנמצא כיעוץ כוזב.

על בסיס כל האמור לעיל סבורתני כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק את כוונת המרמה במעשיו ועל כן יש להרשיע את הנאשם בעבירות של קבלת דבר במרמה בכל האישומים שבפרק א' לכתב האישום.

13. מלכיצדק:

חלק ב' לכתב האישום מתייחס לפעילות אותה ביצע הנאשם, כשהוא מציג את עצמו בפני הציבור כקונסול מדינת "מלכיצדק" ומנפיק אשרות ודרכונים של "מדינת מלכיצדק".

הנאשם הודה כי הנפיק ומכר דרכונים של מדינת מלכיצדק לפונים אליו וקיבל בגין כך תמורה כספית ואף הבטיח להם כי יוכלו לעשות שימוש בדרכון זה בארץ ובחו"ל.

בעניין זה, עמד הנאשם על טענתו כי מדינת "מלכיצדק" אכן קיימת והוא הוסמך על ידי ממשל המדינה לשמש כקונסול למדינת ישראל, ועל כן הנפקת הדרכונים נעשתה בסמכות.

לאור טענה זו, מצאתי לנכון להציע לנאשם כבר בשלב המקדמי של שמיעת ההליכים בתיק זה, כי מן הראוי כי יטען לחסינות דיפלומטית מפני ההליך הפלילי הנקט נגדו. אלא, שהנאשם בחר שלא לטעון לחסינות דיפלומטית וביקש לקיים את ההליך כלשונו, וטעמיו עמו.

לפיכך עומדת לדיון השאלה העיקרית בנושא זה והיא האם קיימת מדינת מלכיצדק?

אם יקבע כי אכן מדינה שכזו קיימת, תשאל השאלה האם מונה הנאשם כקונסול למדינת ישראל מטעם מדינת מלכיצדק והאם רשאי היה להנפיק דרכונים של מדינת מלכיצדק כפי שעשה בפועל.

אם יקבע כי מדינה שכזו אינה קיימת, אין חולק כי לא רשאי היה הנאשם לפעול כפי שפעל ותעמוד לדיון טענת ההגנה של הנאשם, לפיה האמין בתום לב כי מדינה שכזו אכן קיימת, וכי הוא מונה לשמש כקונסול שלה במדינת ישראל ועל כן יש לזכותו מחמת טענה של טעות במצב הדברים.

האם קיימת מדינת מלכיצדק?

המשפט הבינלאומי קובע ארבעה תנאי יסוד מצטברים לקיומה של מדינה והתנאים הם: קיומה של אומה (Nation), קיומה של ארץ (Territory), קיומה של ממשלה (Government), ועצמאות (Independence).

אומר על כך פרופ' יורם דינשטיין, בספרו "המשפט הבינלאומי האל מדינתי" (עמ' 94 – 98) כי, באופן פרקטי מקובל לדבר על עצמאות הממשלה או קיומה של ממשלה עצמאית כאמת מבחן לעצמאות המדינה. ואכן, כושר הממשלה לנהל את ענייניה כלפי פנים וכלפי חוץ בצורה עצמאית, מבלי לקבל תכתיבים מממשלה של מדינה אחרת, היא המורה על עצמאות משלטון זר. בנוסף לכך, קיומה של ממשלה הוא תנאי יסוד נוסף לקיומה של מדינה.

כל מדינה, חייבת שתהיה לה ממשלה ולא חשובה צורת הממשל, בין אם זה רפובליקה או דמוקרטיה או דיקטטורה, הממשלה חייבת להתקיים. ממשלה חייבת להיות אפקטיבית, כלומר, היא צריכה להטיל באופן אפקטיבי את המרות שלה במדינה.

אולם, לא די בקיומה של ממשלה אפקטיבית ועצמאית, יש צורך כי ממשלה עצמאית זו תפעיל את השלטון שלה בטריטוריה מסויימת וכי למרותה תסור אומה מסויימת, על מנת שהמדינה תענה על כל הקריטריונים של מדינה.

אומה, הכוונה לקבוצת אנשים, החיים בצוותא כיחידה חברתית אחת, אם כי בתוך החברה הזו יכולים כמובן להיות קיימים הבדלים שבגזע, דת, לשון ואף עם. אין לערבב בין אומה, במובן גורם מרכיב של מדינה, לבין עם, במובן מוצא או רקע היסטורי משותף (כך יש להבחין למשל בין אומה ישראלית לבין עם יהודי).

האומה חייבת לשבת בארץ או בטריטוריה מסויימת. כמובן לא כל האומה חייבת לשבת באותה הטריטוריה. אזרחים רבים, יכולים לשבת דרך קבע במדינות זרות, אולם חייבת להיות קיימת טריטוריה מסויימת, בה נמצא לפחות גרעין של אומה. אין מדינה יכולה להיות קיימת כשהאומה היא אומה של נודדים הנעים בהתמדה מטריטוריה אחת לשניה.

כאמור, המשפט הבינלאומי מונה ארבעה תנאי יסוד לקיומה של מדינה: אומה, ארץ, ממשלה ועצמאות. משמתמלאים תנאים אלה, ניתן לדבר על קיומה של מדינה כאישיות משפטית או תאגיד בינלאומי. גם אמנת מונטיבידיאו בדבר זכויות וחובות של מדינות (משנת 1933), המשקפת משפט מנהגי מחייב קובעת את הקריטריונים הנ"ל כקריטריונים הנדרשים להכרה במדינה. (ראה חוות הדעת של עו"ד בועז אורן ת/12).

מאחר שמדובר באשיות משפטית, עולה השאלה מי קובע אם תנאים אלה התמלאו?

לא קיים, בחברה הבינלאומית אורגן מרכזי המוסמך לקבוע קיום תאגידים בינלאומיים בצורה שתחייב את כולי עלמא.

הכלל במשפט הבינלאומי הוא שכל מדינה קיימת רשאית להעניק או שלא להעניק "הכרה" (Recognition) לקיומה של מדינה חדשה (ראה ספרו של י. דינשטיין "המשפט הבינלאומי האל מדינת" עמ' 101).

בפועל ההכרה בין מדינות היא פעולה חד סטירית, רק מדינה קיימת מעניקה הכרה למדינה חדשה ואילו מדינה חדשה מבקשת הכרה ממדינות ותיקות, אבל אינה מתבקשת להעניק אותה להן.

מדינה המצטרפת לחברה הבינלאומית, אינה במצב שקול אם להכיר או שלא להכיר במדינות, אשר הצטרפו לחברה זאת לפנייה.

יש הרואים בפעולת ההכרה כפעולה קונסטיטטיבית, דהיינו, היא חיונית לקיומה של מדינה חדשה כאישיות משפטית. אולם, הגישה הנכונה היא כי קיומה של המדינה כאישיות משפטית, אינו תלוי בהכרה מצד מדינות אחרות. המדינה החדשה קמה על פי אמת מבחן אובייקטיבית כאשר היא ממלאת אחר ארבעת תנאי היסוד, ואילו בהכרה הסובייקטיבית של מדינה אחרת, יש רק משום הטבעת אישור רשמי על מצב הקיים ממילא. דהיינו, ההכרה הינה בעלת אופי דקלרטיבי בלבד.

כך נמצא במשפט הבינלאומי כי, לא אחת משתמשות מדינות במכשיר "ההכרה" כמכשיר פוליטי. הן מסרבות לעיתים להכיר במדינה חדשה, גם כאשר ארבעת תנאי היסוד התמלאו ומעניקות את "ההכרה" במועד שנוח להם ולעיתים אף בתמורה מדינית כלשהי עבור "ההכרה". ולעיתים מכירות במדינה, גם כאשר לא כל ארבעת התנאים מתמלאים והיא אינה עונה על דרישות המשפט הבינלאומי לצורך הכרתה כמדינה, וזאת לעיתים משיקולים כלכליים (למשל, מדינת ישראל כמו גם מדינות אחרות, מכירות במדינת "טיוואן", הגם שאינה מדינה ריבונית כי אם רק איזור אוטונומי בסין המבקש לקבל אוטונומיה מסין. (ראה עדותו של מתתיהו הכהן עמ' 42-41 לפרוטוקול).

ניתן לסכם ולומר שהמדינה קמה כאשר היא ממלאת אחר ארבעת תנאי היסוד ואילו "ההכרה" של המדינות האחרות רק מאשרת מצב דברים הקיים מקודם (ראה, סעיף 9 של "חוקת ארגון מדינות אמריקה", אשר נחתמה בבוגוטה בשנת 1948 הקובע "קיומה הפוליטי של המדינה אינו תלוי בהכרה על ידי מדינות אחרות". הוראה זו חוזרת על האמור בסעיף 3 של הסכם מונטווידאו משנת 1933 בדבר זכויותיהן וחובותיהן של מדינות.

בעניינו זה, העיד בפני מר מיקי בבלי, שהינו נציג הנציב העליון לפליטים באו"ם, והסביר כי האו"ם אינו מכיר ביישות הקוראת לעצמה "מדינת מלכיצדק". אומנם אין בהעדר חברות באו"ם כדי לבסס את עמדת התביעה, בדבר העדר קיומה של "מדינת מלכיצדק", מאחר ואין חולק כי לא כל המדינות חברות באו"ם, אולם ל"הכרת" האו"ם בקיומה של מדינה או אי הכרה בקיומה של מדינה יש ליתן משקל כלשהו.

גם מתיתיהו הכהן, אשר כיהן כראש החטיבה הקונסולרית במשרד החוץ ציין בעדותו, כי משרד החוץ ומדינת ישראל אינם מכירים ביישות הנקראת מדינת "מלכיצדק" (ראה ת/א11).

הסכים הנאשם, בשלב מתקדם של הדיון, כי על מדינת "מלכיצדק" ניתן ללמוד מהמידע הקיים עליה באתר האינטרנט, מידע אשר הודפס והוגש לעיוני (ת/51). על סמך מידע זה, הגישה התביעה חוות דעת מומחה במשפט הבינלאומי, חוות דעתו של בועז אורן (ת/12) אשר לא נסתרה על ידי ההגנה בדרך כלשהי.

הן מחוות הדעת, הן מכח אמנת מונטווידאו (נספח לת/12), והן מהספרות המשפטית הקיימת בנושא משפט בינלאומי ניתן לקבוע, באופן שאינו משתמש לשתי פנים, כי מדינת מלכיצדק אינה קיימת וכי מדובר בהמצאה תימהונית של נוכלים היושבים במדינת קליפורניה, אשר הקימו "מדינה זו" לצרכים פליליים, לצורכי מרמה והלבנת כספים (ראה פסקי הדין האמריקאים אשר צורפו לחוות דעת ת/12 – מהם עולה כי גם ארה"ב אינה מכירה במדינת מלכיצדק ואף העמידה לדין את אלה אשר ביקשו לפעול מטעמה).

למקרא המידע אודות מדינת מלכיצדק ומכלל הראיות שהובאו בפני, לרבות גירסתו של הנאשם, נמצא כי אין היישות הקוראת לעצמה "מדינת מלכיצדק" עונה על ארבעת הקריטריונים שנקבעו במשפט הבינלאומי לצורך הקביעה בדבר קיומה של מדינה. חומר הראיות מלמד כי קיימת קבוצה של אנשים היושבת במדינת קליפורניה – ארה"ב והטוענת כי היא משמשת כממשל של מדינת "מלכיצדק". אלא, שעל פי עקרונות המשפט הבינלאומי, ממשל חייב להיות ממשל אפקטיבי היושב בתוך שטח המדינה. מקום שיושב הממשל בקליפורניה ולא בשטח טריטוריאלי המזוהה כשטח של מדינת מלכיצדק אין לומר כי עונה הוא על הקרטיון.

אשר לטריטוריה, טוען הנאשם, כי מעולם לא ביקר במדינת מלכיצדק, אך ידוע לו וזאת ניתן גם ללמוד לכאורה מהמידע הקיים באתר האינטרנט, כי שטחה של המדינה הינו מפוזר במספר איים, באי רוטומה, באי מנפלאו, באי קרטיאון, באי קליפרטון, באי טאנגי ובחלק מסויים מיבשת אנטרטיקה.

לשמע טענה זו בדקה התביעה את הדברים והגישה לעיוני חוות דעת מומחה, של ברוך פרצמן, (ת/163) ממנה עולה כי אין השטחים האמורים ידועים ו/או מוכרים במשפט הבינלאומי כשייכים למדינת מלכיצדק. כך נמצא כי האי רוטומה שייך למדינת פיג'י, האי מנפלאו שייך למדינת קולומביה, האי קרטיאון שייך למדינת ניו-זילנד, האי קליפרטון שייך לצרפת והאי טאנגי שייך לאיי מרשל. אשר לשטח באנטרטיקה, לו טוענת מלכיצדק לבעלות, נמצא כי הוא אינו בבעלותה של מדינה כלשהי, על פי הסכם בינלאומי.

אשר לאיים עצמם, מדובר באיים קטנים, אתרי טבע אשר אינם מיושבים. ובחלקם מדובר בשטחים הנעלמים בשעת הגאות וצפים ונגלים לעין בשעות השפל. (ראה המידע באתר האינטרנט ת/51).

בהעדר טריטוריה ליישות הטוענת למדינת מלכיצדק, אין לקבוע כי מדובר במדינה. אמנם טען הנאשם, כי תושבי האי רוטומה קיבלו על עצמם את שלטונה ומרותה של "מדינת מלכיצדק" ועל כן הוכרזה מלחמה בין תושבי האי רוטומה לבין ממשל פיג'י אלא שלא ניתן ליחס לדבריו אלו משקל כלשהו, אשר נאמרו בעלמא, ללא כל ביסוס ו/או חיזוק של ממשל מלכיצדק בדבר דברים אלו.

כך גם טען כי האי קליפרטון הכריז מלחמה על צרפת אך טען כי הסברים מלאים ינתנו לבית המשפט עם התייצבות נציגי ממשל מלכיצדק.

זה המקום לציין, כי בפתח הדיונים בתיק זה, חזר הנאשם מספר פעמים וציין כי לחיזוק גירסתו יתייצבו ביום הנדרש נציגי ממשל מלכיצדק, וימסרו עדות לטובתו. אלא, שדבר שכזה לא רק שלא קרה אלא אף לא נשלח והוצג לבית המשפט מסמך רשמי אחד על ידי מי ממשל מדינת מלכיצדק.

לא היתה כל פניה לבית המשפט, לא של נשיא מדינת מלכיצדק, לא של ראש ממשלת מלכיצדק, לא של משרד החוץ של מדינת מלכיצדק ולא של גורם רשמי כלשהו. איש לא יצא כדי להגן על ה"קונסול" שלהם המוחזק במעצר חודשים ארוכים.

לאור כל האמור לעיל, סבורתני כי המדינה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי מדינת מלכיצדק אינה קיימת.

הדברים מתיישבים גם עם עמדת משרד החוץ, אשר סרב להכיר בדרישותיו ובקשותיו של הנאשם, כי יכירו בו כקונסול מדינת מלכיצדק.

משרד החוץ ומדינת ישראל אינם מכירים במדינה שכזו, בהעדר ישות שכזו, שכן לצורך הכרה של קיומה של מדינה נדרשת המדינה לענות על התנאים אותם ציינתי לעיל. כך בדומה לא תכיר מדינת ישראל מחר באדם אשר יתדפק על דלתות משרד החוץ ויטען כי הינו הקונסול של "מדינת השמש". אמנם עולם

ה"אינטרנט" פתח עולם וירטואלי של תקשורת ובכך איפשר אולי הקמת מדינה וירטואלית כמדינת מלכיצדק. מכאן ועד הכרה רשמית של מדינה "אמיתית" במשפחת המדינות, אשר קיומה נבחן על פי כללי המשפט הבינלאומי, הדרך ארוכה.

זה המקום לחזור ולציין כי לא רק מדינת ישראל אינה מכירה במדינת מלכיצדק אלא גם, מצאנו כי האו"ם אינו מכיר בישות זו וגם לא מדינות אחרות. (ראה הפסיקה בארה"ב נספח ל-12).

כפי שצינתי לעיל, ל"הכרה" המדינית משמעות דקלרטיבית בלבד. אך, מקום שביקש הנאשם לפעול כקונסול של מדינה זרה בתחום מדינת ישראל, היה מחוייב הוא לקבל את ההכרה של מדינת ישראל באמצעות משרד החוץ. רק הכרה רשמית של מדינה מארחת יכולה להכשיר פעילותו של קונסול בתחומי מדינתה (ראה עדותו של מתתיהו הכהן).

כאמור, מדינת מלכיצדק איננה קיימת ועל כן לא רשאי היה הנאשם לפעול כ"קונסול" בתחומי מדינת ישראל, גם מן הטעם שמדינה שכזו אינה קיימת, וגם מן הטעם כי לא הוכר באופן רשמי על ידי מדינת ישראל כ"קונסול", ולא רשאי היה לשאת בתואר שכזה ללא הכרה רשמית של מדינת ישראל.

הגנת טעות במצב הדברים

מכאן, נדרשת אנוכי לבחון את טענת ההגנה של הנאשם בדבר "טעות במצב הדברים".

טוען הנאשם כי האמין בתום לב כי מדינה שכזו אכן קיימת ועל בסיס תקשורת וחילופי דברים שקיים עם מי ממשל המדינה היושב במדינת קליפורניה בארצות הברית, האמין כי אכן מונה לשמש כקונסול של מדינת מלכיצדק בישראל.

[סעיף 34 יח' לחוק העונשין](#) דן בנושא של טעות במצב הדברים וקובע:

"(א) העושה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא ישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה אילו היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו.

(ב) סעיף קטן (א) יחול גם על עבירת רשלנות ובלבד שהטעות היתה סבירה, ועל עבירה של אחריות קפידה בכפוף לאמור בסעיף 22(ב)"

הגנה של טעות במצב הדברים מהווה בהוכחתה סייג לאחריות פלילית. לאמור, נאשם אשר מוכיח כי עשה מעשה תוך טעות, בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא ישא באחריות פלילית (ראה [ע"פ 4189/93 מרכזי לוי ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד מט \(1\) 539, 557](#)).

הטעות כוללת הן "אי הבנה" בתפיסת "מצב הדברים" והן "העדר ידיעה" בדבר קיומו של "מצב דברים" (ראה: יעקב קדמי, [על הדין בפלילים](#), חלק א' תשנ"ד 1994 עמ' 207).

כאשר הטעות מתייחסת לאי ידיעת הדין הפלילי, הטעות אינה מהווה הגנה במשפט פלילי. כאשר הטעות אינה לעצם קיומו של האיסור הפלילי, אלא לטעות בדין פלילי, אשר יש בו כדי להכריע באחד מיסודותיה העובדתיים של העבירה – דין טעות זו כדין טעות בעובדה והיא יכולה לבסס הגנה מפני אחריות פלילית.

(ראה [ע"פ 389/91 מדינת ישראל נ' ישראל וייסמרק ז"ל ואח', פ"ד מט \(5\) 705](#)).

עובר לתיקון מס' 39 לחוק העונשין, נדרשה הטעות להיות "כנה וסבירה". בתיקון מס' 39 לא אומצה דרישה זו בשלמותה מן הטעם כי הכנות ממילא גלומה במושג הטעות, שהרי אם הטעות אינה כנה ודאי שאין טעות. וביחס לסבירות דרישה זו הוצמדה לעבירות רשלנות בלבד, שכן אין תנאי זה מתיישב עם עבירות של מחשבה פלילית, בהן נדרשת מודעות בפועל לרכיבי היסוד העובדתי של העבירה (ראה הצעת חוק העונשין (חלק מקדמי וחלק כללי) התשנ"ב – 1992, הצעות חוק 2098, 6.1.92 עמ' 140).

יחד עם זאת, הלכה למעשה, משמשת ה"סבירות" מבחן לצורך הקביעה אם אכן מדובר בטעות כנה.

עמד על כך כב' השופט מצא בדנ"פ 1294/96 עוזי משולם ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (5) 1, עמ' 17 בקובעו כי:

"ענייננו בעבירות של מחשבה פלילית, עליהן חל סעיף 34(א). ההכרה בטעות במצב דברים, כמשמעה בסעיף 34(א), שוב אינה מותנית בעמידתה של הטעות הנטענת במבחן הכפול של כנות וסבירות; שכן, תחולתו של תנאי הסבירות הוגבלה, על-פי האמור בסעיף 34(ב), לעבירות רשלנות בלבד. בכך הקיץ הקץ על מחלוקות

העבר, בשאלת סיווגה של דרישת הסבירות, בה היתנה סעיף 17 לחוק העונשין (קודם תחילתו של תיקון 39) את ההכרה בהגנה של "טעות בעובדה": כלום המדובר בתנאי מהותי, המצטבר לתנאי ה"כנות" (כגישת הנשיא שמגר, לראשונה בע"פ 256/78 הן נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 589, 590, ולאחרונה בע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, בעמ' 348 ואילך), או שמא אך באמת-מידה ראייתית לבחינת כנותה של טענת הטעות (כגישת השופט ויתקון בע"פ 277/76 בוגנים נ' מדינת ישראל, פ"ד לא(1) 561; והשופט גולדברג בפרשת בארי, ע"פ 5612/92 הנ"ל, בעמ' 387). סעיף 34(א) אינו מותיר עוד מקום לחילוקין אלה.

עמידתה של טעות במבחן הסבירות שוב אינה תנאי להכרה בה, כמסייגת את אחריותו של הנאשם. אך הסבירות, שביחס לעבירות רשלנות נקבעה עתה כתנאי מהותי, יכולה לשמש בידי בית המשפט, בעבירות של מחשבה פלילית, כאמת-מידה לבחינת אמינות גירסתו של הנאשם, כי עשה מה שעשה מחמת טעות במצב הדברים. יפים לכאן דברי השופט גולדברג בע"פ 2598/94 דנינו נ' מדינת ישראל, תקדין-עליון, 95(4) 120:

"גם אם לא דורש סעיף 34(א) לתיקון 39, שעניינו בהגנת הטעות במצב דברים, כי הטעות תהא כנה וסבירה (כלשון סעיף 17 לחוק העונשין הקודם), יש בידי בית המשפט לשקול את סבירות הגירסה, כדי לבחון את אמינותה. במלים אחרות, סבירות הטעות אינה אמנם רכיב להחלת ההגנה (בנוסף לכנות), אולם יש בה לשמש אמת מידה, המבוססת על הגיון ושכל ישר, לבחינת כנות גירסתו של הנאשם" (בפיסקה 11 לפסק הדין).

וכך נקבע גם בפרשת מליסה, ע"פ 2534/93 הנ"ל:

"... בכך, ולפי אמת-מידה של העדר סבירות, נשללה גם טענה אפשרית של טעות. אכן, מבחנה של טעות שוב אינו בסבירותה, אלא בכנותו של הטוען. אך הסבירות מוסיפה להוות אבן בוחן לכנות".

(כן ראו: ר' קנאי, "המחשבה הפלילית הנדרשת לנסיבות העבירה", מחקרי משפט יא 147, בעמ' 156; וש"ז פלר, "טעות במצב הדברים", מחקרי משפט יב 5).

נמצא שגריעתו של תנאי הסבירות מהגדרת הטעות אינה גורעת מכוחו של בית המשפט לעשות שימוש במבחן הסבירות כאמת-מידה ראייתית. במה אפוא נבדל הסדרו החדש של סעיף 34(א) מהסדרו הישן של סעיף 17? דומה שההבדל מתבטא לפחות (על הבדלים אפשריים נוספים אני בוחר שלא להתעכב) בביטול החובה להידרש למבחן הסבירות, לא רק כתנאי מהותי, אלא אף כאמת-מידה לבחינת הכנות. משהוצא תנאי הסבירות מן החוק, "הסבירות הינה מעכשיו רק אחד הסממנים, אשר בעזרתו יוכל בית המשפט לקבוע אם אכן המדובר בטעות כנה" (השופט בך בע"פ 389/91 מדינת ישראל נ' ויסמרק, פ"ד מט(5) 705, 719); אך בית המשפט שוב אינו חייב לבחון את סבירות הטעות, ובידו לקבל טענת טעות גם מבלי להיזקק לבחינתה באמת-מידה של סבירות, כגון שהאמין לגירסת הנאשם שהוא אכן טעה במצב הדברים".

במקרה שבפני לנוכח חומר הראיות שהוצג בפני כמו גם עדויות המתלוננים והנאשם עצמו והפעולות שנקט אין לומר כי מדובר בטעות כנה וסבירה כלל ועיקר שנפלה לפתחו של הנאשם, כי אם במעשי מרמה מחושבים ומאורגנים.

הנאשם, אשר "נכשל" בנסיון המרמה להמשיך ולהפיץ את דרכוני W.S.A, כאמצעי לעשיית כסף, חיפש דרך קלה אחרת כדי להמשיך בעיסוקיו, של מתן שירותי הגירה ללקוחות תמימים אחרים. כדבריו, לאחר שמשטרת ישראל הורתה לו להפסיק את הפעילות בנושא הפצת דרכוני W.S.A ישב הוא ימים ארוכים כדי לחפש באינטרנט מידע אשר יאפשר לו לחזור לעיסוקיו. הנאשם הגיע לאתר האינטרנט של מדינת מלכיצדק ולמד על המדינה מאתר האינטרנט בלבד. הנאשם מצא "במדינה זו" אמצעי כדי לקדם את עניניו ועל כן אין לייחס לו טעות כנה ואף לא סבירה לאור מכלול הדברים שעמדו בפניו ושידע עליהם הנאשם. כך לא יכול הנאשם לטעון לטעות סבירה כאשר למקרא המידע באתר האינטרנט ניתן ללמוד כי איים מסויימים השייכים, כנטען שם, ל"מדינת מלכיצדק", מתמלאים במים בזמן הגאות ואיים אחרים שייכים בפועל למדינות אחרות ועל כן הכריזה עליהם מדינת מלכיצדק מלחמה.

מהמידע כאמור, ועל כך לא חולק הנאשם, ניתן ללמוד כי הממשל של המדינה, נמצא במדינת קליפורניה. האם מדובר בממשל גולה? האם מדובר במדינה בהתהוות? גם החותמות על הדרכונים של מלכיצדק מצביעות על "כתובתה" של המדינה – בקליפורניה. האם יש לממשל זה אישור ממושל קליפורניה או מנשיא ארצות הברית לפעול בתחומם?

תמיהות רבות אלו היו צריכות להתעורר בפני כל אדם סביר הנחשף למידע זה. הנאשם הינו אדם מתוחכם ומגלה אינטליגנציה רבה. המידע כאמור היה פרוס לנגד עיניו של הנאשם ואין לומר כי טעות סבירה נפלה בחלקו בהבנת הדברים. הדברים היו נוחים לו כדי להסוות את פעילות המירמה באיצטלה כשרה של קיומה של "מדינה".

כמו כן, יש לציין כי הנאשם מעולם לא היה במדינת מלכיצדק, ומעולם לא נפגש עם מי מאנשיה ו/או נציגיה. הנאשם לא ידע למסור פרטים מהותיים אודות המדינה, היכן היא נמצאת, האוכלוסייה שלה, ואף לא ידע למסור פרטים מדוייקים, באשר לטריטוריה של אותה מדינה. רק לאחר שביקש אורכה כדי לבדוק היכן נמצאת המדינה חזר וציין בפני בית המשפט את שמות האיים בהם מדובר.

הנאשם הודה כי קרא באתרי אינטרנט אחרים, את המידע המצביע על כך כי מדינת "מלכיצדק" הינה מדינה וירטואלית בלבד, שהוקמה לצורכי מרמה וזיוף. הנאשם אף אישר כי ידע על אותם פסקי דין שניתנו בארצות הברית, הקובעים כי אין ישות מדינתית המוכרת כמדינת מלכיצדק וכי ידע כי באמצעות מדינה וירטואלית זו נעשו מעשי מרמה והלבנת כספים.

בחקירה נוקבת לנאשם, הודה הנאשם כי מקים המדינה, שינה את שמו ממרק פאדלי לדויד כורס וכי בעבר ישב בכלא בשל עבירות מרמה.

הנאשם אף הודה כי ידע כי אביו של מרק פאדלי, דויד פאדלי, כותב התנ"ך של מלכיצדק, גם היה אסיר בכלא מקסיקו ונטען כי מת שם.

הנאשם, אף הודה כי ירושלים היא חלק ממדינת מלכיצדק (ת/161 ב'), בעוד שהינו אזרח ישראל ויודע ומכיר מקרוב את מעמדה של "ירושלים".

הנאשם, ביוזמתו הוא, פונה לעצב את הדרכונים (ראה עדותה של עדת תביעה מס' 5) ואת תעודות הזהות כמו גם את הבול של מדינת מלכיצדק, כאשר לצורך עיצובו של הבול השתמש הוא בציור שצייר עבורו עד תביעה מס' 12.

מעשים אלו, מלמדים על חוסר התמימות שמבקש הנאשם כי נייחס לו.

שכן אם אכן, היתה קיימת מדינה ריבונית, מדינת מלכיצדק, היינו מצפים כי את החומר הגולמי לייצור והנפקה של דרכונים ו/או תעודות מעבר יקבל הנאשם משולחיו, דהיינו, ממשל מדינת מלכיצדק. כך גם באשר לבולי המדינה.

מדינה אחראית להנפקת בוליה, ולא קונסול במדינה רחוקה.

כל הדברים לעיל מלמדים על כי לא נפלה טעות כנה וסבירה בחלקו של הנאשם, באופן אשר יכול להקים לו הגנה של טעות במצב הדברים.

הנאשם, עשה את כל המעשים הנ"ל כדי לקדם אינטרסים אישיים שלו לעשיית כסף קל תוך ניצול מצוקתם וחולשתם של הפונים אליו.

הטיבה לומר זאת, הגב' נועה חזי, (עדת התביעה מס' 31), אשר יחד עם בן זוגה הפלשתינאי שילמה סך של \$3,000 עבור דרכון של מדינת מלכיצדק. המדובר בבחורה ישראלית יהודייה, אשר התאהבה בבחור ערבי פלשתינאי מוחמד בדראן ולהם בת משותפת. כל רצונם היה לממש את אהבתם ולחיות חיים משותפים בשטח מדינת ישראל, אולם שלטונות המדינה סירבו לאפשר לבחיר ליבה לשהות במדינת ישראל. תקופה ארוכה שהה בדראן באופן בלתי חוקי בתחומי מדינת ישראל והם חיפשו במצוקתם הרבה כל דרך אשר יהא בה כדי להסדיר נושא זה. לדבריה, אדם הנמצא במצב דברים שכזה, ביאושו כי רב, יאמין בכל דבר אשר יספרו לו אשר יש בו כדי להסיר את המכשול העומד בפניהם. על כן, ביקשו להאמין בדבריו של הנאשם, אשר הבטיח להם כי באמצעות דרכון של מדינת מלכיצדק, יוכל בחיר ליבה לשהות עימה בישראל, באופן חוקי.

זה המקום לציין כי הנאשם פנה באופן אישי למשרד החוץ על מנת שיוכר כקונסול מדינת מלכיצדק אך נתקל בסרוב. ואף על פי כן, המשיך להציג עצמו בפני הרבים כקונסול של מדינה זו ואף הציע את דרכוני המדינה.

על רקע דברים אלו, יש לייחס לנאשם ידיעה מלאה באשר למשמעות המעשים אותם ביצע ויש לראות במידע אותו מסר לפונים אליו, כמידע שאינו אמין, אותו ידע הנאשם כי אינו אמין ולא האמין באמיתותו.

כך נמצא, כי באישומים השונים המיוחסים לו, בפרק ב' לכתב האישום, מכר הוא לזוג קופנקו שני דרכונים ות.ז. בתמורה ל- \$350 ולנועה חזי ומוחמד בדראן (ע"ת מס' 31 + עד תביעה מס' 33) מכר דרכונים ושירותי הגירה בתמורה ל- \$2500 ולמר איליה איצקוביץ ומרינה אלבו בתמורה של \$3,000.

אשר על כן, משדחיתי את טענת ההגנה בדבר טעות במצב הדברים, לא נותר לי אלא לקבוע כי הנאשם קיבל את הכספים במרמה מתוך כוונה לרמות.

מרמה בנסיבות מחמירות

את הנסיבות המחמירות בביצוע עבירות המירמה בשני הפרקים לכתב האישום, יש לייחס לנאשם בשל ריבוי מקרה המרמה, היקף הפעולות שנקט, תיחכומן, שהיו פרי תכנון ארוך ומאומץ שנועד להונות את הציבור התמים ולפגוע בריבונותה של מדינת ישראל כמו גם בבטחונה.

בחינה מקרוב של הדברים מלמדת על הדמיון הרב שבין פרשיית הנפקת דרכוני W.S.A להנפקת דרכוני "מלכיצדק". בשתי הפרשות בוחר הנאשם בלקוחות אשר שוהים שלא כדין בתחום מדינת ישראל ומבקשים להכשיר את שהייתם באופן חוקי, או בלקוחות המעוניינים להגר אל מחוץ לשטח המדינה. הנאשם, עובד בעיקר עם אנשים שהינם דוברי השפה הרוסית ואשר אינם בקיאים בהליכים החוקיים המאפשרים הגירה או שהייה חוקית.

זה המקום לציין, כי כאשר נתקל הוא בלקוח אסרטיבי אשר שאל ודרש תשובות ענייניות, בחר לסלקו ממשרדו ולא לתת לו את השירותים האמורים וזאת מן החשש כי פניה למשטרה תחבל בעיסוקיו.

בשתי הפרשיות מוכר הוא דרכונים, בשתי הפרשיות עושה הוא שימוש בת.ז. בינלאומית. בשתי הפרשיות טוען הוא בפני הלקוחות כי יש בדרכון אותו הוא משווק כדי להקנות אישור שהייה חוקית בארץ וזאת ביודעו כי מדינת ישראל איננה מכירה בארגון W.S.A ואיננה מכירה במדינת מלכיצדק. בשתי הפרשיות מבטיח הנאשם ללקוחותיו כי יוכלו לעשות שימוש בדרכון מחוץ למדינת ישראל. המצג והתפאורה המלווה את עיסוקיו אף היא זהה.

בשתי הפרשיות, משתמש הנאשם בחותמות מוזהבות, דפים מעוטרים, חותמות לחץ ומוסר דרכונים באיכות רבה ביותר. כך, גם נוהג הוא להופיע בפני לקוחותיו כשהוא לבוש בחליפה ועניבה קשורה לצווארו ואינו טורח לתקן את הרושם שנוצר בעיני לקוחותיו כי מדובר בעו"ד הנותן שירותים מוסמכים או קונסול שמונה כדין.

כל אלו, מלמדים כי אין מדובר בתום לב שנפל בחלקו של הנאשם, כי אם בנוכל אשר ביקש לעשות כסף קל בדרך של הונאת הציבור.

14. בשני הפרקים בכתב האישום ביקשה התביעה להרשיע את הנאשם בעבירות נוספות אליהם אתייחס במאוחד כדלקמן:

קשירת קשר להונות את הציבור: (אישום מספר 1 ואישום מספר 15):

[סעיף 440 לחוק העונשין](#) קובע:

"הקושר קשר עם זולתו להשפיע במרמה או בהונאה על מחיר השוק של דבר הנמכר בפומבי או להונות את הציבור או כל אדם, או לסחוט נכס מאדם, דינו – מאסר שלוש שנים".

עבירת קשירת הקשר מדברת על התחברות של אנשים לשם השגת מטרה בלתי כשרה. היא מתגבשת עם יצירת הקשר וההונאה מתגלמת כאשר מתבצעת פעולה הנגועה ב"אי יושר" או "שחיתות" שיש בה לפגוע בציבור או ביחידים ממנו.

בפרק א' לכתב האישום המדבר על פעילותו של הנאשם בשיווק דרכונים של W.S.A ניתן לקבוע כי הנאשם לא עבד באופן עצמאי כי עם אדם בשם קונסטנטין, בן דודו, איתו עבד לצורך שיווק דרכוני W.S.A ואף על פי הודעותיו במשטרה מייחס לו מעשה מרמה ללקוחותיו. (ראה ת/111, ת/112, ת/113 ו – ת/131).

גם המתלוננים בפרשה זו, קושרים את קונסטנטין לעסק שניהל הנאשם (ראה עדותו של מנבל פטרויסאן בעמ' 211 לפרוטוקול וכן עדותו של שקולניקוב בעמ' 156).

הנאשם, טען בביהמ"ש כי קונסטנטין עסק רק בניהול חשבונות, אולם בפועל עדות כבושה זו איננה מתיישבת עם הודעותיו במשטרה כפי שצינתי לעיל.

יתר על כן, בחקירתו הנגדית, מציין לראשונה הנאשם, אדם נוסף בשם בוריס אשר עשה שיווק לדרכוני W.S.A וממנו למד את המלאכה.

לאור דברים אלו, ניתן לקבוע שהנאשם קשר קשר יחד עם קונסטנטין ואחרים כדי להונות את הציבור באמצעות שיווק דרכונים של W.S.A.

טוענת המדינה כי בדומה יש לקבוע כי הנאשם קשר קשר להונות את הציבור בכל הפרשה הנוגעת לשיווק דרכונים למדינת מלכיצדק.

הנאשם מודה כי פנה אל ראשי המדינה בקליפורניה וביקש ליטול חלק "במדינה" שהקימו. הנאשם מודה כי עמד עמם בקשר טלפונית והתכתבותי ולפיכך, גם אם האנשים האחרים נמצאים מבחינה גיאוגרפית רחוקים זה מזה, יכולים אמצעי התקשורת ביניהם, לשמש אמצעי להיווצרות של "קשר" לעניין העבירה.

ראה לעניין זה [ע.פ. 685/81 אהרוני ואח' נ' מ' פד' לז \(1\) 673](#).

הנאשם ציין כי מונה על ידי הגורמים בקליפורניה לשמש קונסול מדינת מלכיצדק וכי הם אישרו את פעילותו, כולל הנפקת דרכונים ומתן אזרחות. את המעשים הנ"ל עשה הנאשם כשהוא יודע, כמו גם האנשים בקליפורניה (ראה פסקי הדין האמריקאים ת/12) כי "מדינת מלכיצדק" קיימת רק באינטרנט ולשם הונאה בלבד של הציבור.

אשר על כן, סבורתני כי ניתן לראות בפעילותו כמי שקשר קשר עם אחרים להונות את הציבור. גם אם האחרים אינם מוכרים וידועים לו עונים הדברים על הגדרת "האחר" ראה [ע.פ. 14/60 שוקרון ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה פד' יד \(2\) 1293](#). וכן [ע.פ. 196/96 מרדכי זן ואח' נ' מדינת ישראל, פד' ל \(ד\) 411](#).

הדחה בחקירה (אישום מס' 12):

סעיף 245 (א) לחוק העונשין, קובע כי:

המניע אדם, או מנסה להניעו, שבחקירה על פי דין לא ימסור הודעה או ימסור הודעת שקר או יחזור בו מהודעה שמסר, דינו – מאסר חמש שנים."

צריך האדם להתכוון להשיג את התוצאה שלא תמסר הודעה או שתמסר הודעת שקר או שיחזור בו המתלונן מן ההודעה.

העידה הגב' קורנשטיין, כי הנאשם ביקש ממנה לחזור בה מהודעתה, במהלך העימות שנערך בין השניים (ראה ת/71).

הנאשם, מודה כי אכן, ביקש מהמתלוננת לבטל את תלונתה, אך טען כי לא ידע שזו עבירה, אלא ביקש כי "תותר" לו.

על כך נאמר, כי אי ידיעת החוק אינה פוטרת ואין לראות בדבריו אלו, משום טעות במצב משפטי, המקימה הגנה לפי **סעיף 34 יט' לחוק העונשין**.

סיוע לשהייה בלתי חוקית (אישומים 1, 16 - 18)

הנאשם מאשר בהודעותיו במשטרה כי היו לו לקוחות ששוהים בארץ באופן לא חוקי (ת/128).

הנאשם, אף מודה בעדותו כי ידע שחלק מלקוחותיו שוהים בארץ שלא כדין והסביר להם שבאמצעות הדרכונים שיתן להם תוכשר שהייתם בארץ. כך מודה הוא שהסביר את הדברים לקולפקוב (עמ' 337 לפרוטוקול), כך גם מודה שהסביר למוחמד בדראן (עמ' 307 לפרוטוקול).

לכן, יש לראות במעשיו אלו, דהיינו, הנפקת דרכונים הנחזים כדרכונים כשרים, כמי שסייע למתלוננים לשהות בארץ שלא כדין.

טוען הנאשם להגנתו, כי הסיוע שלו הסתכם במצב מנטלי בלבד ולא באופן מעשי. לטענתו, דורש מרכיב הסיוע שב**חוק העונשין** את הפן המעשי שבעבירה, כגון הסעת האדם לתוך המדינה או מתן מגורים בחצריו. אלא, שטענה זו איננה מתיישבת עם הגדרת המונח "מסייע", כפי שהיא מופיעה **בסעיף 31 לחוק העונשין** הקובע כדלקמן:

"מי אשר, לפני עשייה העבירה, או בשעת עשייתה, עשה מעשה כדי לאפשר את הביצוע, להקל עליו או לאבטח אותו, או למנוע את תפיסת המבצע, גילוי העבירה או שללה, או כדי לתרום בדרך אחרת ליצירת התנאים לשם עשיית העבירה, הוא מסייע" (הדגשה שלי ר.ב.).

גם כאשר מעשהו של המסייע לא היה דרוש לביצוע העבירה די בקיומו של מעשה הסיוע ובלבד שנעשה בכוונה לסייע.

במקרה שבפני ברור כי מעשיו של הנאשם לא היו דרושים לביצוע העבירה של שהייה בלתי חוקית אולם, כוונתו היתה לסייע לאותם שוהים בלתי חוקיים ולכן יש לראותו כמי שעבר את עבירת הסיוע.

הנאשם סיפק לפונים אליו דרכונים ואמר להם כי באמצעותם יוכלו לשהות בארץ באופן חוקי, כשהוא יודע שאין הדבר כך, ויודע כי הם שוהים בארץ, שלא כדין.

אמנם, עבירת הסיוע הינה עבירה נגזרת, אך אין באי העמדה לדין של המבצע העיקרי, בכדי לשלול או למנוע את האפשרות להעמיד לדין את המסייע.

יתכן מצב, בו יועמד לדין המסייע ואילו המבצע העיקרי לא יועמד לדין.

התיימרות כבעל סמכות (אישומים 9, 13, 17 ו-19 – 20):

סעיף 282 (2) לחוק העונשין קובע כי:

"העושה אחת מאלה, דינו – מאסר שלוש שנים.

(2) מתיימר לפעול כמי שמוסמך על פי דין להשפיע או לקבל תצהיר או לעשות כל פעולה אחרת בעלת אופי רשמי שרק מי שמוסמך לכך על פי דין רשאי לעשותה ואין לו הסכמה כאמור".

יסודות העבירה מדברים על מי שמתיימר לפעול דהיינו, פועל בסמכות שאין לו כאילו יש לו כזאת.

כפי שקבעתי לעיל הנאשם הציג את עצמו בפני חלק מלקוחותיו כעו"ד ובחלק האחר נטע בהם את התחושה והרושם שהינו עו"ד או איש סמכות המומחה בתחומו. (ראה עמ' 31-30 להכרעת הדין לעיל).

כך גם ידע הנאשם, כי מוחמד בדראן, סבור כי הינו עו"ד מכיוון שרוני רון הציג את הנאשם בפני מוחמד כעורך דין והנאשם לא טרח לתקנו ולהעמידו על טעותו.

התנהגות זו של הנאשם, יש בה כדי לחזק את ראיות התביעה המלמדות על כוונת הנאשם לרמות את הפונים אליו, הנאשם בדרך זו צייר בפני הפונים אליו תמונה, כאילו עומד בפניהם אדם מוסמך, בעל הכשרה משפטית מקצועית שניתן לסמוך עליו ועל עצותיו וכל זאת כשהוא יודע שאין לו אפילו הכשרה מינמלית של משפטן.

סעיף 20 (4) לחוק לשכת עורכי הדין תשכ"א – 1961, קובע כי רק מי שהוסמך לעריכת דין רשאי לעשות פעולות שהינן ייחודיות לעורך דין. הנאשם נתן יעוץ משפטי לאלה מלישבה ולמוחמד בדראן באשר לאפשרות הסדרת שהייתם החוקית בארץ, פעולות אשר יוחזו לעו"ד בלבד ועל כן יש לראותו כמי שמתיימר לפעול כבעל סמכות.

כך גם באשר לפרק השני שבכתב האישום המתייחס לתפקודו של הנאשם כ"קונסול" של מדינת מלכי צדק.

תפקידיו של קונסול מוגדרים, בין השאר, בסעיף 3 לאמנת וינה משנת 1961 (ת/12) ו**בתקנות בדבר סמכויות הקונסולים בישראל**.

אין חולק כי הנאשם הציג עצמו בפני הפונים אליו כקונסול בישראל, החזיק דרכון הנחזה להיות לדרכון דיפלומטי והחל לפעול בישראל כקונסול בין היתר, בדרך של פניות בכתב ובע"פ לגורמים שונים במשרדי הממשלה ובמשרדי האו"ם. כמו גם, הנפיק דרכונים לפונים אליו כשהוא טוען בפניהם כי יש בכך כדי להקנות להם אזרחות של מדינת מלכיצדק ואף הרחיק לכת והציע למוחמד בדראן להשיא אותו לבחירת לבו נועה חזי, מתוקף היותו קונסול.

ברור לכל, וכך גם קבעתי לעיל, כי הנאשם אינו קונסול מאחר והמדינה אינה קיימה ועל אחת כמה וכמה מאחר ולא הוכר באופן רשמי על ידי מדינת ישראל כקונסול (ראה סעיפים 4, 10 ו-13 לאמנת וינה המחייבת הכרה של המדינה המארחת), ועל כן, לא היה רשאי לפעול בישראל כלל כשהוא מציג את עצמו כקונסול.

יתר על כן, [סעיף 11 \(א\) \(4\) לחוק יסוד : נשיא המדינה](#), קובע כי נשיא המדינה :

"יאמין את הנציגים הדיפלומטים של המדינה, יקבל האמנתם של נציגים דיפלומטים שמדינות חוץ שיגרו לישראל, יסמיך את הנציגים הקונסולרים של המדינה ויקיים מינויים של נציגים קונסולריים שמדינות חוץ שיגרו לישראל".

אין חולק כאמור כי במקרה דנן, לא קיבל נשיא המדינה את כתב האמנה של הנאשם, ולא קיים את מינויו כנציג קונסולרי.

עוד ובנוסף, נמצא כי רשום במפורש באתר האינטרנט של מדינת מלכיצדק (ת/51) כי המדינות המקבלות לא הכירו בקונסולים, אשר שמם מופיע באתר כקונסולים של "מדינת מלכיצדק".

וכפי שציינתי לעיל, הנאשם אף לא ביקש לטעון לחסינות דיפלומטית, לפי [סעיף 149 \(7\) לחוק סדר הדין הפלילי](#) (נוסח משולב) תשמ"ב – 1982.

ניתן לקבוע באופן שאינו משתמש לשתי פנים, כי הנאשם פעל וביצע פעולות בעלות אופי רשמי, השמורות לקונסולים כאשר אין לו הסמכה לפעול כאמור, ולכן עבר עבירה של התיימרות של בעל סמכות.

חותמים (אי שום 21):

[סעיף 488 לחוק העונשין](#), קובע :

"העושה אחת מאלה ואין בידו להוכיח הרשעה או הצדק כדיון, דינו – מאסר שנה אחת.

(1) ביוזעין מחזיק או מעביר או מתקין מכשיר שניתן להפיק בו הטבעה הדומה להטבעה המופקת במכשיר שעושים בו חותם מוטבע או מודבק המשמש לצרכי שירות ציבורי או לצרכי אדם שהוסמך על פי דין להשתמש בחותם, או שניתן להפיק בו על גבי נייר מלים, ספרות, אותיות, סימנים או קווים הדומים לאלה המצויים בנייר מיוחד לצרכים האמורים המסופק מאת הרשות שנועדה לכך;

(2) ביוזעין מחזיק או מעביר נייר או חומר אחר שיש

בו הטבעה**של מכשיר כאמור בפסקה (1), או נייר שיש בו הפקה****כאמור בפסקה (1)". (הדגשה שלי ר.ב.).**

בחיפוש בביתו של הנאשם נמצאו חותמות רבות, ביניהן חותמות לחץ (ת/44) חותמות אילו שימשו את הנאשם להטביע חותמות בדרכון של אלבו מריה (ת/35), בדרכון של מוחמד בדראן (ת/65), בדרכון של אלכסיי (ת/3 א'), בדרכון של פופנקו (ת/13) ובדרכון של מוגרשווילי (ת/34).

החותמות שנמצאו דומות לחותמות רשמיות של מדינות מוכרות (ראה ת/10 ות/159) והדבר נעשה כדי לשוות לחותמות הנדונות, חותמות של "מדינת מלכיצדק" מראה רשמי כדי שיחשבו כולם שמדינה זו אכן קיימת.

זיוף בכוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות (אישומים 13, 19, 20) –

לטענת המאשימה זייף הנאשם את הדרכונים הדיפלומטיים אשר נמצאו ברשותו. דרכון דיפלומטי של "British West Indies" (ת/4) שני דרכונים דיפלומטיים על שם הנאשם (ת/2), של דומיניין "מלכיצדק" ות/16, ודרכון רגיל של "מלכיצדק" עם תמונתו של הנאשם ושם של אדם אחר "בן זאב מגן" (ת/54).

נמצא כי הדרכונים הנ"ל נחזים להיות דרכונים דיפלומטיים שכן בשונה מדרכונים רגילים שצבעם כחול, צבעם של הדרכונים הנ"ל היינו אדום-בורדו בכיתוב בצבע זהב, בדומה לדרכונים דיפלומטיים (ראה עדותו של מתתיהו הכהן (ע.ת. 2 עמ' 36). ועל כך לא היה חולק. הנאשם מכחיש את הנפקת הדרכונים אך מודה כי שלח את תמונתו ואת פרטיו על מנת שינפיקו עבורו את הדרכונים הנ"ל.

עוד טוען הנאשם כי אין מדובר בזיוף מאחר והדרכונים הם של מדינות אשר אין קיימות ועל כן הדרישה כי המסמכים יהיו דוברי שקר על עצמם, אינה מתקיימת.

בסעיף 414 לחוק העונשין מגדיר זיוף כאחת מאלה:

"(1) עשיית מסמך הנחזה להיות את אשר איננו, והוא עשוי להטעות;

(2) שינוי מסמך....

(3) חתימת מסמך בשם פלוני ללא סמכות..."

"מסמך" מוגדר כי:

"תעודה שבכתב, וכל אמצעי אחר, בין בכתב ובין בצורה אחת העשוי לשמש ראיה".

על הדרכונים הדיפלומטיים הנ"ל שהחזיק הנאשם ברשותו ניתן לומר כי הם נחזים להיות מסמכי נסיעה דיפלומטיים, המעידים כי הנושא אותם הוא דיפלומט ומכח מעמדו זה זכאי הוא לכל הזכויות שזכאי להם דיפלומט, והם בפועל אינם כאלה. המדובר במסמכים דיפלומטיים המתיימרים בכחש להיות את אשר אינם. אין עובדה כי "מדינת מלכיצדק" אינה קיימת כדי להשמיט את הקרקע מפני קיומם של מרכיבי עבירת הזיוף. שכן הדרכונים הנ"ל נחזים כדרכונים דיפלומטיים, ללא כל קשר לשם המדינה. בפועל די כי המסמך דומה לדרכון דיפלומטי, באופן שהוא עלול להטעות בני אדם, בעלי כושר הבחנה רגיל, כדי

לענות על מבחני עבירת הזיוף. כשהמבחן הנוהג הוא מבחן האדם הסביר ולא מבחן של האדם המומחה. (ראה ספרו של י. קדמי "על הדיו בפלילים", בעמ' 438 וכן ע.פ. 95/62 בוטבול נ' היועמ"ש, פד' טז, 1454).
 כך גם באשר לדרכון הרגיל (בצבע כחול) של "מדינת מלכיצדק" הנושא את תמונת הנאשם תחת השם בן זאב מגן (ת/54). הדרכון נחזה כדרכון רגיל לכל דבר וענין, מקום שאיננו כזה.

אמנם הבחין מר מתתיהו הכהן, על נקלה, בזיופם של הדרכונים הנ"ל ולימד אותנו פרק בזיהוי דרכונים. אך, מצאנו כי פקידת בנק הוטעתה לחשוב כי הדרכון אותו החזיק הנאשם (ת/54), הוא דרכון חוקי ופתחה לנאשם חשבון בנק על שם בן זאב מגן (ת/59).
 כך גם נדהם מר מתתיהו הכהן למראה איכות הדרכונים. עיון בדרכונים מלמד כי יש בהם כדי להטעות את האדם הסביר.

את "הדרכונים" החזיק הנאשם כדי לקבל "דבר". "הדבר" מתגלם בזיהויו כקונסול ותושב מלכיצדק, במטרה לחזק את מצג השווא שהוא הציג בפני הפונים אליו וכדי לשכנעם לרכוש דרכונים במרמה. כמו כן, "הדבר" מתגלם כאמצעי להסוות את עצמו ו/או לברוח ו/או להתחמק מפני המבקשים אותו; החוק, והלקוחות המרומים.

מטעמים אלו הנפיק לעצמו דרכון של British West Indies כאשר ידע כי פעולותיו בארץ, בדרך של שווק דרכונים של W.S.A הינו בלתי חוקי. וכן גם מצא לנכון להנפיק עבורו דרכון תחת השם בן זאב מגן, באמצעותו פתח חשבון בנק.

סוג המסמכים אותם זייף והמעמד אותו ביקש לקבל מהווים יחדיו נסיבות מחמירות לעבירת הזיוף.

16. סוף דבר

לאור כל האמור לעיל, לא נותר לי אלא להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. עד כמה אירוני הדבר כי בשם "מדינת מלכיצדק", המוזכרת בספר בראשית, כממלכת השלום והצדק, נעשה שימוש לביצוע עבירות מרמה והונאה כה חמורות.

ניתן היום כ"ו בתשרי, תשס"ד (22 באוקטובר 2003) במעמד הצדדים
 ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי

רחל
 שופטת
 ברקאי,
 סגנית הנשיא

נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח